C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 40-RUDÁ HORA.pdb

PDB Name: J_P_Garen-Mark_Stone_40
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jean-Pierre Garren

MARK STONE

RUDÁ HORA

1

Pouští se vlekl trans. Díky antigravu se vznášel asi metr nad pískem, jejž rozpálilo rudé slunce Terranie IX. Podsaditý řidič si rozepnul uniformu a odhalil zarostlou hruď. Setřel si z obličeje pot. Naklonil se k spolujezdci a ukázal na obzor.

"Tamhle je Fort Knox, pane poručíku. Jsme tam za půl hodiny a konečně si dáme něco studenýho."

Skřehotavě se zasmál a dodal: "Dřív prý na Zemi býval Fort Knox tím nejlíp hlídaným místem v Americe a kolem něj byla velká vojenská základna. Místo, kam jedeme, tak pojmenovali jakoby na výsměch. Je to zdejší nejmenší a nejhůř hájená pevnůstka. Kdyby byla na nepřátelským území, první trošku silnější útok domorodců by ji smetl."

Poručíkovi bylo něco přes dvacet. Byl střední postavy a ramenatý. Měl tmavohnědé vlasy a černé oči. Pokýval hlavou a odtušil: "Troška stínu by bodla."

Řidiči se před cílem rozvazoval jazyk a ironicky prohodil: "Já teda nevím, čím jste si to zasloužil, pane poručíku, ale tohle je snad ta nejhorší posádka v celý Galaxii."

Odpověděl mu pouze lehký povzdech. Mladík zavřel oči. Před nimi mu vířily události posledních měsíců. Když absolvoval Astronautickou akademii, ucházel se o místo ve Službě pro dohled nad primitivními

planetami. Přijali ho a jako aspirant se zúčastnil několika misí. Ale před přijetím si musel odsloužit rok u jednotek Vesmírné policie.
Několikrát měl příležitost setkat se s admirálem Neumanem, všemocným náčelníkem Vesmírné policie, a tak si přirozeně vybral jeho složky a byl přidělen na bojový člun. A tím začaly maléry.
Ze snění ho vytrhl řidičův hlas.
"Jsme tam za deset minut, pane poručíku."
Fort Knox sestávala asi z deseti prefabrikovaných baráků obehnaných dvojitým plotem z ostnatého drátu.
"Připomíná to lágr."
Řidič se rozesmál. "Nejste daleko od pravdy. Tady budete vězněm pouště a nepřátelských kmenů."
Vůz projel bránou, kterou otevřel neupravený strážný, a zastavil se před budovou poněkud větší než ostatní.
"Vystupovat, konečná!" pravil řidič.
Šest vojáků seskočilo bez přílišného nadšení z korby. Člověk nemusel být vyhlášený psycholog, aby poznal, že do Fort Knoxu nebyli přiděleni za odměnu, ale za trest.
Z baráku vyšli dva muži. Jeden byl dlouhý, vysušený, s ostrými rysy a prošedivělými vlasy. Druhý docela urostlý a s kulatou hlavou, podle havraních vlasů a šikmých očí se dalo usuzovat na asijský původ.
"To je plukovník Hoffman a seržant Nakai," zašeptal řidič poručíkovi, který se čistil uniformu od narudlého pouštního prachu. Ten vykročil kupředu, postavil se do pozoru a zasalutoval.
"Poručík Oliver Standman hlásí příchod, pane plukovníku."
Důstojník rovněž zasalutoval a pousmál se.
"Pohov, poručíku. Vítejte ve Fort Knoxu. Seržant Nakai vám ukáže, kde budete bydlet. Dneska večeříte u mě, seznámíte se s mou paní. Do služby nastoupíte zítra. Aspoň se uleví kapitánu Sharpovi. Často nám marodí."
Seržant ukázal Oliverovi na skromnější barák. "Váš pokoj jsou druhý dveře zleva. Ubytujte se a já zatím odvedu chlapy na ubikaci, než začnou nějaký maléry. Zvyknout si tady trvá pár dní a sám uvidíte, že disciplína se udržuje těžko."
"Co je kapitánu Sharpovi?"
Seržant pokrčil rameny. "Asi neprozradím žádný tajemství, když vám řeknu, že si rád přihne sternu."
Stern byla ostrá kořalka z Venusie. "Za pár dní mu bude líp, protože už prakticky vychlastal všecko. Když je střízlivej, není to tak špatnej parťák."
Oliver si z transu vytáhl cestovní vak a vešel do baráku. Pokoj byl malý, v něm lůžko, stolek a dvě židle. V rohu skříň. Vybalil si, svlékl se a vykartáčoval si uniformu. Když mu výsledek připadal jakžtakž uspokojivý, zavěsil ji na ramínko, svlékl se do slipů a vydal se hledat umývárnu. Našel ji na konci chodby. Byla to jen obyčejná sprcha, z níž vyždímal jen tenký proužek narudlé vody.
Když se vracel na pokoj, potkal na chodbě seržanta Nakaie.
"Vidím, že dokážete ocenit zdejší komfort," poznamenal seržant ironicky. "Vodu tady máme z jedinýho vrtu a ten se zvolna zanáší pískem. Furt nám slibujou, že udělaj druhej, ale skutek utek." Otevřel si sousední dveře a dodal: "Mužstvo má nárok na jednu sprchu týdně. Takže se nedivte, že vypadaj poněkud zanedbaně. Vyzvednu si vás za hodinu. Jsem k plukovníkovi pozvanej taky. Nová tvář je vždycky vítaná příležitost k oslavě."

2

Manželé Hoffmanovi bydleli v prefabrikovaném domku přilepeném ke štábnímu baráku. Dveře jim otevřela vysoká hubená a vysušená plavovláska. Sluncem osmahlý obličej svědčil o dobré padesátce, která se už nedal ničím zamaskovat. Podala Oliverovi ruku.
"Dobrá večer, poručíku."
Měla pevný a sympatický stisk ruky. Místnost byla malá, uprostřed prostřený kulatý stůl. Na druhém konci nízký stolek se čtyřmi křesly potaženými šedým suknem. Žádná důmyslná sedadla, která se automaticky přizpůsobují tvarům těla. Dávala však místnosti nádech útulnosti.
Plukovník nabídl hostům místo a paní domu řekla: "Než bude hotová večeře, dovoluji vám, Paule, abyste našim přátelům nalil skleničku. Ale jen jednu!" Usmála se a obrátila se k Oliverovi. "Brzy pochopíte, že

když chcete v téhle poušti přežít, nesmíte pít před západem slunce a vůbec se musíte uskrovňovat."
"Nemáme totiž automaty na potraviny," vysvětloval plukovník. "Musíme vyjít s armádními příděly. Ale žádný strach, Berta z toho dokáže udělat zázraky."
Nabídl jim jantarový nápoj.
"Ochutnejte, poručíku, náš místní výrobek, připomíná pozemský koňak."
Za půl hodiny si přeseli ke stolu a paní Hoffmanová před ně postavila kouřící talíře.
"Vynikající, milostivá paní," prohlásil Oliver, když ochutnal.
"Děkuji, chce to jen trošku fantazie, která zřejmě chybí výrobcům."
Plukovník ukázal na nenápadnou nášivku na poručíkově uniformě. "Netušil jsem, že jste astronaut. Skončit u pěchoty je tvrdý trest. Můžu vědět za co?"
Oliver pracně spolkl poslední sousto.
"Jistě jste dostal můj spis..."
Hoffman se rozesmál. "Ještě ne. Neodstávám všecko. Patrně mi chtějí šetřit srdce. Bojí se, že bych z osobních spisů dostal infarkt." Podíval se na poručíka. "Abych vás uklidnil, tak mě sem převeleli po debatě s generálem Abelsonem, což je zdejší náčelník Vesmírné policie. Nesouhlasil jsem s jeho politikou vůči domorodcům. A seržanta Nakaie už dvakrát degradovali kvůli odepření poslušnosti."
"Nebojte se mluvit, poručíku," ozvala se Berta Hoffmanová. "Tady vás nikdo nebude posuzovat podle minulosti, ale podle činů."
Oliver zrudl a zadrmolil: "Udeřil jsem nadřízeného."
"Doufejme, že nebudete mít příležitost to opakovat," poznamenal ironicky plukovník. "Ale stejně jste z toho vyvázl docela dobře, i když tady to není žádnej ráj. Za tohle jsou normálně dva roky natvrdo."
"Můj případ byl poněkud zvláštní. Byl jsem druhým důstojníkem na jednom člunu. Major Burch měl krátce před důchodem a potřeboval nějaký brilantní čin, aby ho povýšili. Jednoho dne jsem s ním byl sám ve velitelské kabině. Vynořili jsme se v jedné vzdálené soustavě, kterou jsme měli prozkoumat. Když jsme se probrali z běžné nevolnosti po přechodu ze subprostoru, lokátory zaměřily pirátskou loď a kapitán mi dal rozkaz, abych připravil salvu."
"Zatím nic zvláštního," poznamenal Hoffman.
Oliver si povzdechl. "Problém byl v tom, že piráti o nás rovněž věděli a už na nás poslali čtyři střely. Prohlásil jsem, že nebudeme mít čas zapnout ochranné pole a že to schytáme. Jenže Burch byl tak opojen představou vítězství, že nechtěl nic slyšet. Zdálo se mu, že jsem příliš pomalý, vstal a chtěl odpálit střely sám. Instinktivně jsem ho odstrčil. Ztratil rovnováhu, praštil se do hlavy o hlavní počítač a ztratil vědomí."
"Smůla, ale z čistě právního hlediska je to vzpoura před nepřítelem, za což se dává deset let káznice," konstatoval Hoffman. "Co bylo dál?"
"Zapnul jsem pole na maximum a za necelých deset vteřin do něj narazily pirátské střely. Pěkně to s námi házelo, ale pole vydrželo. Potom jsem odpálil připravené střely. Vzdálenost mezi námi se zatím značně snížila, takže se dostaly brzo na cíl."
"A explodovaly o pirátské ochranné pole," vzdychl si Hoffman.
Oliver se usmál. "Na jedné misi Služby pro dohled nad primitivními planetami jsem měl vynikajícího učitele v osobě mého strýce Marka. První dvě střely jsem pečlivě naprogramoval, aby vybuchly současně, čímž v podstatě zahltily generátor pole. Třetí střela ho vyřadila z provozu a čtvrtá vyřídila loď. Když se Burch probral, zjistil, že jsme zvítězili, a já strávil zbytek letu v domácím vězení." Ušklíbl se a pokračoval: "Burchovi poblahopřáli za vítězství, povýšili ho na plukovníka... a hned ho přeřadili do administrativy. Mě postavili před válečný soud."
"Jak probíhal proces?" zeptala se paní plukovníková.
"Měl jsem štěstí na obhájce. Získal od policie záznamy z paměťových krystalů člunu, které potvrdily pravdivost mé výpovědi. Soudci to vzali v úvahu. A proto si můžu zbývajícího půl roku odsloužit na Terranii IX."
Po večeři jim paní Hoffmanová povolila ještě jednu skleničku. Plukovník se usadil v křesle a upřeně se na Olivera zahleděl.
"Vzhledem k tomu, že zítra nastupujete službu, musím vás informovat o zvláštnostech Terranie IX.

Ustavičně jsme na vratké půdě, protože politici nejsou s to jasně rozhodnout. Tahle planeta byla objevena před třemi sty lety, krátce před vydáním zákona o nevměšování. Stačilo pár let a byla by zakázaná. Ale už tady přistáli první průzkumníci a setkali se s jediným domorodým kmenem Arků. První kontakty byly uspokojivé, takže Terrania IX byla vyhlášena za kolonizační planetu a zanedlouho zde začali přistávat první osadníci. Arkové je přijímali vlídně, byli rádi, že mohou těžit z technického pokroku, který s sebou přinášeli. Někteří se dokonce plně asimilovali. A ti Arkové, jež vedli náčelníci dbalí tradic, odmítali jakoukoli spolupráci s pozemšťany, přesídlili do nitra kontinentu a novým příchozím přenechali pobřežní pás. Kolonie vzkvétala, potřebovala další prostor a chtěla těžit železnou rudu a jiné kovy. A tak byl založen New Fog, nynější hlavní město - pojmenovali je podle průmyslových splodin." Udělal chlácholivé gesto. "Jen klid. Od té doby se leccos změnilo, zavřeli továrny, které nejvíc znečišťovaly ovzduší, což nám dělá dneska problémy se zásobováním. Ale vraťme se k dějinám. Došlo k několika nevyhnutelným potyčkám s domorodci, ale pořád to nebylo nic vážného. Zákon o nevměšování se prosazoval jen těžko. Pozemské úřady nechtěly přistoupit ani na jedno ze dvou radikálních řešení. Buď Terranii IX evakuovat, nebo pokračovat v kolonizaci. Další imigrace byla zakázána, ale kontakty se starou kolonií pokračovaly."
"Stojatá voda," poznamenal Oliver.
"Tak tomu bylo ještě před několika měsíci. Nyní to mezi domorodci začíná vřít. Zjistili, že je mnohem praktičtější obstarávat si potravu na polích osadníků než klasickým lovem."
"A taky je tady ta povídačka o takzvaný Rudý hoře," ozval se seržant, který mezitím dopil.
"No právě! Jakási báňská společnost požádala o souhlas s těžbou. Guvernér jim má příští měsíc dát koncesi. Je to dvě stě kilometrů na západ od New Fogu, na samé hranici domorodého teritoria. Jenže Arkové na tom místě z neznámých důvodů strašně visí."
Plukovník se zadíval do prázdné sklenice a zabručel: "Tím se dostáváme do nepříjemné situace. Pokrýváme jihozápadní křídlo kolonie. Naším úkolem je pozorovat a v případě, že by Arkové zaútočili, varovat."
"To nevypadá příliš složitě."
"Zapomínáte však na dekrety o dodržování zákona o nevměšování," vzdychl si Hoffman. "Tahle základna nemá biodetektory ani radar. Rovněž jsou zakázáni bojový roboti, helijety, obrněné vozy. Máme jen pistole a laserové pušky."
"A co Arkové?"
"Doposud měli luky, šípy a oštěpy, ale nedávné se jim podařilo získat pušky."
"Můžeme v případě útoku počítat s posilami?"
"V tom nejlepším případě za několik hodin, pokud bude ovšem fungovat vysílačka. Ten červený písek je velice bohatý na magnetit. Narušuje nám to spojení, někdy vůbec nefunguje. Takže jsem odkázáni jen sami na sebe, což není moc. Ale jděte se vyspat. Uvidíme se v osm při bojovém rozdílení."
3
Oliver si otřel zpocené čelo. Písek se před ním tetelil v žáru. Už byl v pevnosti týden. Kapitán Edgar Sharp se konečně probral ze sternových mrákot. Byl malý, světlý, s naducanými trudovitými tvářičkami. Nováčka, který mu uleví v četných povinnostech, však přivítal přátelsky.
Posádka čítala stěží čtyřicet mužů. Jejich morálka nebyla zrovna na výši a všichni sem byli převeleni z disciplinárních důvodů.
"Poručíku, někdo jede," hlásila hlídka v jedné věži.
Na obzoru se zvedalo mračno prachu. Trans se hnal jako zběsilý a za chvíli dojel k bráně. Oliver nařídil strážnému, aby otevřel, a vůz zastavil pár metrů od něj. Vystoupil řidič s jediným pasažérem. Měl na sobě obyčejnou kombinézu a tvář pokrytou nánosem prachu.
"Prosím plukovníka Hoffmana," řekl melodickým hlasem a Oliver se zachvěl, protože si uvědomil, že má před sebou mladou ženu.
"Dovedu vás k němu."
Plukovník byl v kanceláři. Zvědavě se na příchozí podíval.
"Mám pro vás dopis od velitele Fort Oaksu plukovníka Jamisona."
Hoffman obálku otevřel, přečetl si krátkou zprávu a usmál se. "Dobrá, slečno Wiseová. Zavedu vás k

ženě. Předpokládám, že se nebudete hněvat, když se budete moct trochu upravit." Na prahu ještě dodal: "Standmane, stavte se u nás po večeři se Sharpem a Nakaiem na skleničku. Seznámíte se s naším novým strávníkem."
Oliver se nemohl dočkat večera, jak byl zvědavý. Když ho plukovník konečně uvedl do salonu, na okamžik se zarazil. Mladá žena měla velice půvabný obličej s pravidelnými rysy a vystupujícími lícními kostmi, černé vlasy a zářivě modré oči. Dvacet jí muselo být teprve nedávno.
"Myslím, že jste se s Carlou už seznámil," pravil Hoffman a podal mu skleničku. "Posaďte se u nás."
Poručík se posadil vedle Sharpa, který přišel jako první a vážně svíral v rukou sklenici. Plukovník se napil a dodal:
"Slečna Wiseová bude několik dnů naším hostem. Bohužel nepřináší dobré zprávy. Arkům se zřejmě zachtělo války. Náčelníci shromáždili velký počet bojovníků. Vyplenili řadu farem, aby se zásobili na dlouhé tažení."
"Čeká je masakr," poznamenal Oliver a pokrčil rameny.
"To si nemyslete!" ozvala se trochu nevraživě Carla Wiseová. "Jsou stateční, lstiví a skvělí bojovníci. Pokud se dostanou do New Fogu, těžko je budeme vyhánět a čekají nás těžké ztráty."
"Vesmírná policie pošle posily," namítl Sharp.
"Než se komise pro nevměšování rozhoupe k nějakému rozhodnutí," smál se Oliver, "stačíme je zlikvidovat do jednoho."
"Obávám se, že se náš mladý přítel mýlí," zavrtěl hlavou plukovník. "Už dlouho musíme spoléhat pouze na sebe..."
Přerušil ho videofon. Obraz byl velice špatný, přerušovaný bílými čarami. Ukázal se jakýsi vojín.
"Zpráva od generála Abelsona pro plukovníka Hoffmana."
Na obrazovce ho hned vystřídal generál. Měl hranatý obličej s výraznými rysy a krátce zastřižené hnědé vlasy.
"Vzhledem k závažným událostem jsme informovali admirála Neumana a byl vyhlášen výjimečný stav. Ženy a děti musí neprodleně opustit Fort Knox a přemístit se do Fort Oaksu. Doprovodí je šestičlenná eskorta pod velením poručíka Standmana. Odjezd zítra za svítání. Proveďte!" Obrazovka zhasla a v místnosti zavládlo na několik vteřin tíživé ticho. Plukovník zbrunátněl vzteky, několikrát se nadechl a řekl:
"Slyšeli jste rozkaz, pánové. Kapitáne Sharpe, uvědomte rodiny."
v v v
Před úsvitem se Oliver dostavil do plukovníkovy kanceláře. Hoffman právě rozmlouval s manželkou a s Carlou. Dívka se oblékla do kombinézy, na opasku měla laserovou pistoli a v ruce držela pušku. Plukovníkova manželka se usmála.
"Jsme připraveny, poručíku." Obrátila se k manželovi. "Dávej na sebe pozor, Paule, a nezapomeň: Jedna sklenička denně a pouze večer!"
Hoffman nejdřív políbil ji, potom Carlu, které zašeptal do ucha: "Lepší by bylo, kdybyste zatím zůstaly tady, než se to zklidní, ale rozkaz je rozkaz. Dávejte si těch pár neděl pozor a neopouštějte Fort Oaks."
Jakmile ženy odešly, plukovník se strohým hlasem snažil zamaskovat dojetí.
"Vaším úkolem je doprovodit konvoj do Fort Oaks. Máte trans, kterým jste sem přijel, a trans slečny Wiseové. Povezete sedm dětí a šest žen včetně mé. K ruce máte pouze šest mužů." Povzdychl si. "Lepší by byl silnější doprovod, ale generál mi zřejmě nechtěl příliš oslabovat posádku. Nicméně jsem vám přidal ještě seržanta Nakaie, který jim bude velet. Charakterově na tom není nejlíp, ale má spoustu zkušeností a poradí vám. Důvěřujte mu. A teď je už načase, abyste vyrazili." Odmlčel se a dodal: "Svěřuji vám ženu a Carlu. Vím, že uděláte vše, abyste je ochránil. Budu netrpělivě čekat na váš návrat."
"Spolehněte se plukovníku. Je mi líto, že vás musím opustit už po tak krátké době."
Oliver se usadil v transu a seržant si sedl vedle něj, aby navigoval. Vozidlo nemělo střechu a Nakai zavrčel: "To bude dneska opalovačka."
Uběhly tři hodiny bez jakékoli události, ale Nakai se dál trávil zachmuřeně.
"To nemáte radost, že se blížíte k civilizaci?" poznamenal Oliver ironicky.
"Mně se tenhle úkol nelíbí," zavrčel seržant. Několikrát na poručíka pohlédl a pokračoval: "Ženy a děti, chaboučká eskorta, které velí mladičký poručík, a k tomu na nepřátelském území. Když generál nemohl

jinak, pokouší se nás zlikvidovat aspoň takhle."
"Ale proč?"
"Když nás zmasakrují, na Zemi to bude mít značnou odezvu, generál může vyžadovat posily a dostane svolení k rázným ofenzivním opatřením proti Arkům. Až doposud mu to odmítali."
"To vypadá ďábelsky lstivě..., ale nemožné to není," povzdychl si Oliver.
V mlčení uplynuly další dvě hodiny pod žhnoucím sluncem. Oliver pozorně sledoval poušť, ale nikde neviděl žádnou známku života. Brzy se na obzoru ukázaly kopce.
"Až je přejedeme," řekl Nakai, "zbývá nám necelých dvě stě kilometrů pouště. Teprve pak budeme na bezpečném území."
Brzy ujeli třicet kilometrů a přiblížili se k průsmyku.
"Tady se bude líp dýchat," poznamenal Nakai. "Najdeme si nějaký stín a na chvíli zastavíme. Naši pasažéři si to rozhodně zaslouží. Pod tou plachtou už musí být upečený."
Oliver neodpovídal, jako by se zasnil. Když byli asi kilometr od první prudké zatáčky, zeptal se:
"Seržante, kde byste nastražil léčku, kdybyste byl Ark?"
"Kdekoli, protože jich je dost."
"Takhle to nemyslím. Na poušti je těžké se schovat, kdežto v horách..."
"Co tím chcete říct?"
Oliver zastavil a vozidlo za nimi muselo zastavit rovněž. Řidič překvapeně vystoupil.
"Se seržantem prozkoumáme soutěsku. Počkejte tady na nás. Ať se mají chlapi na pozoru."
Za necelých pět minut dojeli k první zatáčce.
Carla vystoupila a sledovala jejich trans. Řidič si sedl do stínu a vrčel: "Jenom marníme čas. Tihle poručíčci jsou strašně horliví a ve skutečnosti nás jenom zdržujou."
Vzal si z kabiny polní láhev a napil se. V tom zaslechli z dálky výkřiky, k nimž se vzápětí přidalo syčení laserových paprsků. Krátce nato se objevil trans, který pronásledovalo asi čtyřicet jezdců. Zvířata se podobala pozemským koním, ale měla delší tělo a šest nohou, takže mohla běhat větší rychlostí.
Carla strčila do řidiče. "Nastupte se a otočte."
Naskočila dozadu do transu a zavelela: "Děti si lihnou na podlahu. Ostatní si připravte pušky, ale nestřílejte, dokud vám neřeknu."
Bouchla dlaní do kabiny a křikla: "Jeďte, ale zvolna dokud nás trans nedožene."
Netrvalo dlouho. Oliver je dojížděl a mával na ně, aby zrychlili. Seržant seděl zhrouceně vedle něj a hlava se mu kymácela. Pronásledovatelé byli od nich pouhých tři sta metrů. Konečně je trans dojel. Carla odhadla vzdálenost a zavelela: "K líci zbraň! Pal!"
Čtyři Arkové spadli ze sedel, ale ostatní to neodradilo. Carla dál chladnokrevně řídila palbu a Arkové měli stále větší ztráty. Vzdálenost se zvolna zvětšovala.
"Palbu ukončit, už jsou mimo dostřel."
Útočníci skutečně zpomalili a nakonec se zastavili. Vztekle zahrozili pěstmi, otočili koně a odcválali k horám. Když zmizeli z dohledu, Oliver zastavil.
"Pomozte mi seržant to koupil."
Dva muži opatrně přenesli zraněného muže k druhému transu. V pravém stehně měl zabodnutý šíp.
"Hergot, to pálí jako čert," nadával.
Carla odstrčila Olivera sklonila se k raněnému.
"Ten šíp musí ven."
"Nevypadá to nijak vážně," zabručel Oliver. "Do tepny to nedostal. Počká to do pevnosti."
"Máte pravdu až na jednu maličkost," odvětila suše Carla tichým hlasem. "Arkové mají totiž ve zvyku namáčet šípy do jedu. Když to tak necháme, krev rozšíří jed po celém těle. Do dvaceti čtyř hodin zemře."
Oliver se zašklebil. "Máte pravdu, ale nejsem doktor."
"Vytáhněte ho, poručíku. Víc mě to už bolet nemůže," žádal Nakai.
"Máte s sebou lékárničku?" zeptal se Oliver řidiče, ale ten zavrtěl hlavou.
"Nic. Už léta je nefasujem."
"Takže opět můžeme poděkovat těm inkoustům," zavrčel Oliver.

Berta Hoffmanová přiklekla k Nakaiovi a nadzvedla mu hlavu.
"To tak, Standmane, nemá smysl čekat."
Oliver hrábl do kapsy, vytáhl nůž a podal ho Carle.
"Udělejte mu z kalhot obvazy."
Pak přistoupil k transu a zvedl dva šípy, které dopadly dovnitř.
"Toho jsem se bál, podívejte se. Hroty ze zvířecích kostí mají háčky. Když zatáhnu, budu mu rvát maso a ublížím mu ještě víc."
Klekl si k raněnému, který zasténal: "Bál jsem se, že jste ty dva dostal."
"Bylo to o chlup. Ohněte trošku nohu."
Šíp vnikl do stehna zezadu a zaryl se hluboko do masa. Seržant zatnul zuby. Oliver porovnal délku šípu, pak opatrně ohmatal kůži na druhé straně stehna, až našel hrot.
"Doufám, že jste očkovaný, protože to nebude zrovna operace ve sterilním prostředí."
"Loni mě přeočkovali."
Oliver vytáhl nůž a stiskl tlačítko na střence. Vedle čepele se zableskl laserový paprsek, který stokrát zvyšoval její účinnost.
"Připraven? Držte se!"
Pak rychle nařízl kůži. Když nožem narazil na hrot šípu, sáhl do rány a hrot povytáhl. Nakai jen zaúpěl. Oliver odříhl hrot a potom zbytek šípu snadno vytáhl. S úlevou si otřel zpocené čelo.
"Teď to chce pevně stáhnout."
"To nechte na mně," nabídla se paní Hoffmanová. "Zasloužíte si pochvalu. Kde jste se to naučil?"
"Vyznám se tak trošku v primitivních civilizacích, to je všecko."
Když Nakaie uložili na korbu k ženám a dětem, Berta Hoffmanová prohlásila: "Tady zůstat nemůžeme. Co teď poručíku?"
"Přes hory se nedostaneme. Musíme se vrátit do Fort Knoxu."
"To určitě očekávají a nastražili na nás léčku u pevnosti. Navíc se podle rozkazu vrátit nesmíte."
"Když nemůžeme dopředu ani dozadu, pak jinou možnost neznám," pokrčil rameny Oliver.
"Já mám jiný nápad," ozvala se Carla. "Prostě ty hory objedeme." Prstem nakreslila do písku mapu. "Je to objížďka osm set kilometrů. Pouští a dost mizernou cestou.
"Máme dost energie?" staral se Oliver.
"Měla by stačit," odpověděl řidič, "ale nesmíme jet víc než šedesátkou a každý tři hodiny budeme muset zastavovat, aby vychladly turbíny. Počítejte s takovýma dvaceti hodinama cesty."
Oliver se podíval na slunce, které stálo ještě vysoko na obloze. Olízl si vyschlé rty.
"Když nemáme na výběr, tak vyjedeme radši hned, než začnou problémy s vodou. Moc jsme si jí s sebou nevzali. Odeberte všem polní láhve a dejte je paní Hoffmanové. Slečno Wiseová, nastupte si do transu, povedete nás."
Jeden voják začal shromažďovat láhve a Carla řidiči pošeptala: "Ono není zas tak špatné mít horlivého poručíčka. Bez něj by už bylo po nás."

4

Když nastala noc, Oliver zastavil trans. "Technika si musí odpočinout."
Ženy a děti slezly z korby. Děti cestu zřejmě snášely dobře, protože začaly hned dovádět.
"Jak je seržantovi?" zeptal se Oliver.
"Žádná sláva. Má horečku," odpověděla Berta.
Přistoupila k nim Carla a podala Oliverovi krabici. "Tady je večeře. Příděl pro dva."
"Najezte se, já nemám hlad."
"To v žádném případě, poručíku," odsekla suše. "Nevím, jak dlouho pojedeme, ani jestli dojedeme. Tady jsme si všichni rovni."
"Má pravdu," zastala se jí Berta. "Ceníme si vašeho gesta, ale galantnost teď není na místě. Musíme si zachovat síly."
"Tak dobře," usmál se Oliver, "ale začněte vy. Brzy vyrazíme."
"V noci vás nemůžu navigovat. Potřebuju vidět ty hory."
Oliver se podíval na hodinky. "Mám v nich buzolu. Terrania IX má slabší magnetické pole než Země, ale

aspoň nějaké. Směr tedy neztratíme."
Zatřásl řidičem, který podřimoval na volantu. "Může tě někdo vystřídat?"
"To jo, ale není to zrovna podle předpisů."
Z Oliverova pohledu rychle poznal, co si jeho nadřízený právě v této chvíli myslí o předpisech. Budete se střídat, protože pojedeme i v noci."
"A proč nepočkáme do rána?"
"Protože je chladněji a protože už nemáme vodu."
v v v
Svítalo a Oliver potlačil zívnutí. Carla mu usnula na rameni. Vůz poskočila a vzbudil ji. Když si uvědomila, kde má hlavu, prudce se narovnala.
"Jak to, že jste mě nechal spát?" zeptala se vyčítavě.
"Byla jste utahaná. Nebylo to z galantnosti, uklidněte se, ale z ryze praktických důvodů. Po příští přestávce si dáchnu zase já."
Krajina vystupovala ze stínu a Carla hleděla na obzor.
"Kdybyste někde viděla otevřenou hospodu, dejte mi vědět," poznamenal Oliver. "Skleničkou bych nepohrdl. Jazyk se mu už lepí na patro."
Carla ukázala na několik trnitých keřů, které pracně přežívaly v nehostinné poušti.
"Tamhle zastavte."
Vyskočila a nadechla se. Špičkou boty odhrnula písek.
"Tady máte tu hospodu, poručíku. Asi jste čekal automaty a možná i úslužné číšnice. Tady kopejte."
Oliver nakázal dvěma vojákům, aby vytáhli lopaty. Vytřeštili na něj oči, ale dali se do práce. Za necelé dvě minuty jeden vykřikl: "Voda! Voda! Sem s kýblem!"
Vyhodil chvatně ještě několik lopat mokrého písku a potom do díry ponořil vědro.
Oliver se podíval na Carlu.
"Poblíž hor jsou na několika místech vývěry. Poznají se zpravidla podle těchto keřů," vysvětlila mu.
Oliver jen potřásl hlavou. "Vy jste skutečně holka do nepohody. Umíte toho ještě víc?"
Nestačila mu už odpovědět, protože rozjařený voják jí podával vědro vody. "První doušek patří vám, slečno."
Zavrtěla hlavou a usmála se. "Ne, nejdřív dejte dětem."
Seržantovi už bylo poněkud lépe, ale měl stále vysokou horečku. Takže příděl vody navíc mu přišel opravdu vhod.
"Jestli se někdy dostaneme do Fort Oaksu," prohlásil Oliver, "tak vám slibuju velikánskou flašku opravdový whisky!"
v v v
Plukovník Jamison přecházel po kanceláři jako tygr v kleci. Byl to statný, ramenatý padesátník s kulatým obličejem a řídnoucími vlasy. Jeho pochodování přerušilo zvonění videofonu. Na obrazovce se ukázal generál Abelson.
"Víte už něco o těch evakuovaných z Fort Knoxu?"
"Vůbec nic, pane generále. Dorazit měli včera večer. Začíná mě to zneklidňovat. Žádám o svolení, abych jim směl vyslat naproti hlídku."
"Zamítá se. Pokud padli do léčky, hlídka přijede stejně pozdě a vaši lidé do ní padnou rovněž. Zítra ráno dáte pročesat kopce. Chci, abyste našli aspoň jejich těla a potrestali viníky."
Obrazovka zhasla. Jamison u ní ještě několik minut postál a cedil mezi zuby nadávky. V tom se otevřely dveře.
"Promiňte, pane plukovníku. Hlídka hlásí, že se na obzoru ukázalo mračno prachu."
Plukovník vyběhl ven. Vyšplhal se na strážní věž a dalekohled namířil směrem, který mu ukázala hlídka.
"Jsou to dva vozy a jedou pomalu."
Za hodinu jízdy vjely vozy do pevnosti. Oliver se hned ohlásil u plukovníka, který se na něj pod vlivem prožitých obav obořil: "Máte den zpoždění! Kde jste se tak courali?"
"Měli jsme potyčku s Arky."
"Ztráty?"

"Seržant Nakai je zraněný. Ženy a děti zdrávy, ale unaveny. Potřebují na ošetřovnu."
Plukovník vyštěkl několik nadávek, které rozhýbaly posádku.
"A teď chci podrobné hlášení, poručíku!"
v v v
Oliverovi u plukovníka klesala víčka. Najíst se bylo velice příjemné, zvláště po dni nucené diety. Seděl v křesle, v ruce svíral skleničku syntetického koňaku a zmocňovala se ho sladká únava. Na druhém konci salonu se Berta Hoffmanová a Suzan Jamisonová bavily jako staré známé. O kus dál debatoval plukovník se slečnou Wiseovou.
"Byla chyba, že jsi musela opustit Fort Knox. Tam jsi byla aspoň v bezpečí. Z pevnosti pod žádnou záminkou nevycházej a nikdy nejezdi do New Fogu."
"Budu jako myška."
"To doufám."
Jamison se obrátil k Oliverovi. "Jistě jste po takové cestě unavený, poručíku. Počínal jste si velice dobře."
"Slečna Wiseová mi radila a navigovala mě."
"Umět naslouchat je vlastnost dobrého velitele. Dokud vás generál nepřidělí jinam, zůstanete u mě."
Plukovník přistoupil k nástěnné mapě a pokračoval: "Jsme asi padesát kilometrů od New Fogu, který máme chránit. Směrem na jih je poušť, kterou už znáte. Na západě kopce a Rudá hora. Odtamtud přijde příští útok a obávám se, že nebudeme čekat dlouho. Minulý týden jsem jednal se starým Ukem, to je jejich náčelník. Odmítl všechny mé nabídky míru a neskrýval touhu dobýt zpět půdu, kterou jeho předci museli opustit."
"To je zvláštní," ozvala se Carla. "Když jsem byla malá, táta s Ukem několikrát mluvil. Vždycky vypadal moudře a rozvážně."
"Patrně je pod tlakem mladých bojovníků."
"Vy mluvíte jejich jazykem?" zeptal se Oliver.
"Jen pár slov, ale Uko má s sebou vždycky vynikajícího tlumočníka. O smyslu jeho slov se nedá v žádném případě pochybovat. A teď si už jděte lehnout, sotva stojíte na nohou. Generál mě požádal, abych vám poblahopřál k úspěšnému provedení úkolu. Rovněž vám děkuje plukovník Hoffman. Moc se mu ulevilo, když se dozvěděl, že jste dojeli."
5
V klimatizované místnosti spolu hovořili dva muži. Ten větší nervózně poklepával na opěradlo křesla.
"Komise pro nevměšování k tomu útoku dala souhlas?"
"Ze Země nemáme žádné zprávy."
"Já se domníval, že pěkný masakr by vše uspíšil."
"Ten se ale nekonal. Ti Arkové jsou úplný dřeva."
"To je chyba. Uvědomte si, že koncese má být přidělena za necelé tři neděle. Abychom mohli rovnou začít těžit, potřebujeme Arky vyhnat a zajistit v oblasti bezpečnost. Nemůžeme nechat drahý materiál napospas nájezdům nějakých divochů."
"To dobře vím, Franku. Za pár dní to rozbalíme."
Muž mluvil ještě několik minut.
"Je to dobře vymyšlené, Thomasi. Myslím, že našim přátelům napomůžu k rozhodnutí, ale bude to chtít ještě nějakou zásilku."
"Máte zboží?"
"Dorazilo včera."
"No to je skvělé! Tentokrát bude policie nucena použít síly. A ještě jedna věc, Franku. Dozvěděl jsem se, že ta holka je ve Fort Oaksu. Ale já vás prosím, žádné hlouposti! Ne abyste naši věc zhatil kvůli nějaké osobní pomstě. Počkejte si pár týdnů."
Muž udeřil pěstí do stolu. "Do toho se mi nepleťte. Zařídím se po svém, ale buďte si jist, že vina padne na Arky."
v v v
Otrávený Oliver třídil hromadu spisů na stole. Nejčastěji šlo o stížnosti na krádeže ze strany Arků. Velká

část pocházela ze stejné oblasti, a to té, která bezprostředně sousedila s Rudou horou. Nic se však nevyšetřovalo a proti domorodcům nebyly kloudné důkazy.
Do kanceláře vešel plukovník a tvářil se ustaraně.
"Neviděl jste Carlu?"
"Ne, pane plukovníku."
"Dělá mi to starosti. Dneska ráno jí volala její přítelkyně Janet. Carla odjela pak transem do města a ženě řekla, že se vrátí na oběd. Ale už jsou to dvě a ona nikde."
"Když se ženské zakecají, nevědí, kolik je hodin."
"Jen aby to nebylo něco horšího," zabručel Jamison. Chvíli otálel a potom dodal: "Nevím proč, ale myslím, že vám můžu důvěřovat. Fred Wise býval obyčejný polda a vypracoval se na důstojníka. Celou kariéru udělal tady na Terranii IX. Žena mu umřela při nehodě krátce po Carlině narození a dceru vychovával sám. V padesáti odešel do důchodu v hodnosti kapitána. Aby si přivydělal, vzal policejní stanici v Big Rocku, to je takový městys asi padesát kilometrů severovýchodně od New Fogu."
Na okamžik se zarazil a pokračoval sevřeným hlasem: "A tam se to stalo. Jednou večer chtěl sbalit tři mladíky, co rabovali jediné místní bistro. Nebyl ani ozbrojený. Dva se rychle zklidnili, ale ten třetí zrovna ve chvíli, kdy k němu Fred přistoupil, vytáhl zbraň, bez váhání to do něj několikrát našila smrtelně ho zranil."
"Vraha dostali?"
"Byl to Tannerův syn," vzdychl si Jamison. "A Tanner je největší pracháč na Terranii. Patří mu polovička New Fogu. Pak jistě chápete, že se nenašel jediný svědek a soudní počítač kvůli nedostatku důkazů nemohl vynést rozsudek. Tanner navíc nabídl Carle značnou částku, ta však odmítla a vykřikovala, že si v takovém případě zjedná spravedlnost sama."
"To nebylo příliš opatrné."
"Moje řeč. Mladý Tanner vzal tu pohrůžku velice vážně a jednou večer se rozhodl, že s dvěma kumpány Carlu navštíví. Měla takový menší bungalov kousek za městem. Ti tři jí zapálili střechu nad hlavou. Carle se však podařilo uniknout a došlo k ošklivé přestřelce. Zabila je všechny tři a potom se uchýlila k nám. Tentokrát existovaly jasné a nezvratné důkazy a počítač dospěl k názoru, že se jednalo o sebeobranu."
Oliver se zklamaně pousmál.
"A starý Tanner by rád syna pomstil."
Plukovník pokýval hlavou. "A proto jsem jí navrhl, aby se uchýlila do Fort Knoxu. Ten plán narušili Arkové. Podařilo se mi spojit se s tou přítelkyní, za kterou Carla údajně jela. Velice ji to překvapilo a tvrdí, že si žádnou schůzku nedávaly."
"Kde se měly sejít?"
"Ženě řekla, že jede do baru v hotelu Neptun, což je jediný slušný podnik ve městě."
Oliver se rychle rozhodl. "Pane plukovníku, žádám o povolení k opuštění útvaru na dvacet čtyři hodiny."
Jamison chvilku váhal. Upřeně se zahleděl na mladého muže, jako by mu chtěl číst myšlenky. Nakonec lhostejně odvětil: "Uděluje se. Ale jestli chcete do New Fogu, musíte být v civilu a neozbrojený. Generál Abelson vydal přesné rozkazy a tamní policie je na své výsady velice žárlivá."
"Můžu dostat vůz?"
"Nakai vás odveze k městu."
Oliver se rychle převlékl do civilu. Z dvojitého dna cestovního vaku vytáhl pár věciček a nacpal si je do kapes.
Před barákem ho už čekal trans.
"Co dělá noha, seržante?"
"Ještě pobolívá. Na tu flašku jsem nezapomněl. Kamarádi mi to nechtěli věřit, když jsem jim povídal, jak jste mě operoval."
Cesta trvala necelou půlhodinu. New Fog se podobal všem novým koloniálním městům. Široké, geometricky pravidelné třídy lemované nesourodými stavbami. Nakai zastavil u tabule, kde město začínalo.
"Lituju, pane poručíku, ale kdybych chtěl jet dál, musím mít zvláštní povolení policejního náčelníka. Až budete chtít vyzvednout, zavolejte do pevnosti. Pěknej opušťák!" Mrkl na Olivera a dodal: "Je tam

erotickej klub a holky nejsou marný. No a pak je v Neptunu barmanka Ellen. Párkrát jsme si to rozdali. A jestli dala seržantovi, co by nedala poručíkovi, no ne?"
Po několika minutách chůze Oliver došel k prodejně vozidel.
Majitel se tvářil odměřeně.
"Transy nepůjčujeme."
"V tom případě ho koupím, ale chci ho hned."
"A jak chcete zaplatit? Tady dáváme na úvěr, jedině když se za vás zaručí místní banka."
Oliver vytáhl plastikovou kartu, podíval se na hodinky a řekl: "Teď je vhodný čas. V New Yorku je deset hodin dopoledne. Zavolejte do mé banky, pochopitelně na můj účet."
Majitel mávl na jediného zaměstnance a předal mu kartu, zatímco si Oliver prohlížel vystavené modely. Rozhodl se pro lehký, ale robustní trans, přizpůsobený k jízdě v jakémkoli terénu.
Zaměstnanec se brzy vrátil.
"Tak co? Kredit nebude, nemám pravdu?" konstatoval vytáhlý majitel prodejny.
"To bych neřekl, pane. Spojil jsem se s ředitelem pobočky Galaktické banky, která spravuje jeho účet. Rozesmál se a řekl, že okamžitě ručí. A dodal, že by klidně souhlasil, kdyby se pan Standman rozhodl koupit celý náš podnik."
Majitel byl rázem úslužnost sama.
"Nechcete se podívat na luxusní model s klimatizací, autopilotem, barem a sklopnými sedadly? Velice praktické pro noční vyjížďky."
"Ne. Tenhle mi naprosto vyhovuje."
Zatímco mu připravovali vůz, Oliver studoval plán města.
Potom za pár minut dojel k hotelu Neptun, což byla klasická cihlová stavba o čtyřech patrech. Za barem se činila drobná blondýnka. Obsazeno bylo jen pár stolů. Oliver si sedl na stoličku a na pult položil sto dolsů.
"Dneska ráno sem přijela jedna dívka, taková hnědovláska."
"Vzpomínám si na ni. Sedla si tamhle do rohu a dala si džus. Za chvíli si k ní přisedl nějaký mužský, chvíli spolu mluvili a potom odešli."
"Znáte ho?"
Dívka očividně zaváhala. Oliver tedy vytáhl dalších sto dolsů. Taková částka jí vyrazila dech. Několikaměsíční plat!
"Tak honem to jméno."
"Theo Ribot," zašeptala. "Má kancelář na Páté. Najímá pracovní síly pro pana Tannera. Ale já vám nic neřekla."
Nevěřícně položila ruku na kartičky.
"Jsou tvoje, zasloužila sis je."
Tvář se jí rozzářila úsměvem. "Kdybyste se chtěl pobavit, pane, končím tady v osm."
v v v
Ribotova kancelář se nacházela v přízemí malé, značně zchátralé budovy a sestávala z jediné místnosti. Za stolem přetékajícím papíry seděl statný hnědovlasý muž a z rozhalené košile se mu draly ven chlupy.
"Co bys chtěl?" zavrčel. "Nikoho neberu."
Oliver neodpověděl a přistoupil ke stolu. Levicí rozhrnul Ribotovi košili a pravici mu přimáčkl na hrudník. Lehké píchnutí. Ribot se s úžasem díval, jak mu po břiše sjíždí maličká lesklá kovová kulička. Udiveně pohlédl na podivného návštěvníka.
"Ne!"
Neznámý se krutě zasmál.
"Tomuhle se říká klíště," prohlásil. "Taková věcička, která obsahuje vysoce hořlavou látku. Přichytne se kdekoli, i na kůži. Když se ji pokusíš odtrhnout, okamžitě vybuchne. Jedině já ji mohu odstranit... nebo ji odpálit, a to i na velkou vzdálenost."
Ribota polil studený pot. Netroufal si ani hnout a dával si pozor, aby nedýchal příliš zhluboka.
"Proboha... sundejte to. Nemáte právo..."
Neznámý se přestal usmívat a zatvářil se chladně a krutě. Z té náhlé změny propadl Ribot panice.

"Co chcete? Nemám prachy... Chcípnu strachy..."
"Ale kdepak. A když, tak ne hned. Rád bych našel slečnu Wiseovou, a živou. Odešel jsi s ní z Neptunu."
Ribot zavrtěl hlavou tak prudce, až se rozstříklo pár kapek potu.
"Nevím, kde je," vydechl.
"V tom případě mě už nezajímáš. Měj se." Chladný hlas. Ortel smrti.
Oliver se už otáčel, ale v tom Theo zasténal: "Počkejte. Jen jsem ji odvedl k transu, co čekal před hotelem. Odvezli ji Alex s Igorem."
"Kam?"
"Myslím... Ale jistej si nejsem... Prý na nějakou chatu v lese, třicet kiláků na západ od Big rocku. To je na silnici k Rudý hoře."
"Už kvůli tobě doufám, že jsi mluvil pravdu."
"Hej! Neodcházejte! Sundejte mi to..."
"Vrátím se zítra," zasmál se Oliver. "Takže buď hezky hodnej a moc se nehýbej. Kdyby se mi náhodou něco stalo, zemřeš současně se mnou. Mám v kapse odpalovač nařízený na moje biovlny. Kdyby se mi náhodou něco stalo, spustí se ohňostroj. Za patnáct vteřin budeš vypadat jako připálený beran na grilu."
6
Carla se marně pokoušela vymanit z pout, jež jí svírala zápěstí a kotníky. Měla na sebe vztek, že se nechala tak hloupě nachytat. Neměla tomu chlápkovi věřit, když jí říkal, že Janet na ní čeká venku v transu. Nestačila k vozu ani dojít a už ji do něj strčili. Tam se jí chopily dvě gorily. Nikdy by ji nenapadlo, že ji mohou unést ve městě za bílého dne.
Za tři hodiny nato byla už v téhle mizerné chajdě, spoutaná a na špinavé podlaze. Na druhém konci místnosti hráli tři chlapi kostky.
Jeden z nich, ten s krátkými světlými vlasy, zrovna povídal:
"Spojil jsem se mobilem se šéfem. Má děsnou radost, že to vyšlo. Dobře nám zaplatí. Přijede večer mezi desátou a jedenáctou. Přeje si ji vidět, dřív než zemře." Hodil kostky a dodal: "Ale dovolil nám, že si s ní můžeme ještě trošku pošpásovat. Ale musíme ji nechat aspoň v takovým stavu, aby ho vnímala. Pak nám vysvětlí, jak by si to přestavoval. Půjde o pěkně pomalou a krutou smrt, která se svede na Arky."
Pokračovali ještě dlouho ve hře. Carla využila toho, že si jí příliš nevšímali, a zuby se jí podařilo rozvázat jeden uzel na zápěstí. Bohužel pouze jeden z šesti nebo sedmi.
"Prohrál jsi, Hermane!" rozesmál se velký blonďák.
"Jdi hlídat a dej nám vědět, až pojede šéf."
Přistoupil ke Carle a vzal ji za ramena. Prudkým trhem ji postavil.
"Alexi, rozvaž ji. No tak! Jak jí chceš takhle roztáhnout stehna?"
"To máš vlastně pravdu, Igore."
Alex vytáhl nůž a přeřízl pouta na rukou a potom na nohou. Carla využila toho, že se k ní skláněl, a prudce ho vzala kolenem do brady. Alex zaryčel. Ve chvíli, kdy se ho chystala udeřit malíkovou hranou do krku, sevřela ji nesmírná síla, drtila jí hrudník a dusila ji. Potom ji někdo nadzvedl.
"Klídek, za chvilku se už budeš moct zmítat," chechtal se jí do ucha. "Ty si nehlaď ksicht," řekl Alexovi, "a stáhni z ní hadry."
Alex potřásl hlavou a vyplivl krev. Odhalil pevná kulatá ňadra a potom bříško. Igorův stisk na okamžik povolil, aby jí mohli stáhnout kombinézu. Kombinéza sjela na zem, nakonec jí servali i nepatrné kalhotky.
Igor si Carlu otočil k sobě a pokusil se ji políbit. Uhnula mu hlavou. Obr ji svíral dál a položil ji na podlahu. Carla se bránila, dvakrát ho udeřila do obličeje.
"Popadni ji za ruce," poručil Igor Alexovi.
Ten jí stáhl ruce za hlavu a přitiskl ji k podlaze. S hořícími tvářemi sledoval Igora, jak si lehá mezi rozevřená stehna.
"Ne! Ne! Nechte mě!"
"Jen křič, jen se hejbej! To mě vzrušuje!"
Prudce trhl pánví a Carla vykřikla bolestí. Oči se jí zalily slzami, měla pocit, že se zblázní, jako v mlze viděla obličej svého mučitele. V tom se mu na krku ukázala červená čárečka a hned nato ji zaslepil příval

krve.
v v v
Oliver zastavil na kraji špatné cesty. V hustém lese se stmívalo. Podíval se do mapy, kterou mu obchodník s transy naštěstí položil na palubní desku. Ke srubu, který hledal to byly zhruba tři kilometry. Nastavil "vysoký let", což transu umožňovalo vznést se asi deset metrů nad zem. Zvolna se proplétal mezi stromy a nakonec se snesl do houští. Vystoupil, dostal se na volnější prostranství, upravil větve a zamaskoval trans.
Podíval se na buzolu a dal se rychle na pochod. Nicméně mu v hustém lese trvalo přes půl hodiny, než se ocitl na pasece, kde stála chata z prken a kulatin.
Byla už noc. V okně se svítilo. Oliver dlouho pozoroval dům. Když spatřil před oknem obrys postavy s laserovou puškou, zachvěl se.
Zřejmě je uvnitř něco velice vzácného, pomyslel si ironicky. Theo mi patrně nelhal. A teď to chce polehoučku a opatrně...
Z límce kombinézy vytáhl asi metrové vlákno. Připomínalo tenkou ocelovou strunu, ale ve skutečnosti bylo z materiálu podobného kevlaru a desetkrát odolnějšího než ocel. Z kapsy vytáhl dva deseticentimetrové klacíky a uvázal každý na jeden konec.
Stráž se zastavila a přitiskla nos na sklo. Bezpochyby se tam odehrávalo něco náramně poutavého.
Oliver se k muži opatrně přiblížil. Zkřížil paže a přehodil mu strunu kolem krku. Prudce zatáhl. Struna projela kůží, svaly, hrtanem a vazy jako máslem a zastavila se až o obratle. Neozval se ani hlásek, jen chrčení, bublání, jak krev šplíchala z přeťatých tepen.
Oliver pustil muže na zem, prudce strunu uvolnil a dával si pozor, aby se neumazal od krve. Opatrně nahlédl oknem. Když spatřil, co se tam děje, jen zaklel. Musí jednat rychle! Dveře nebyly naštěstí na závoru. Ti dva muži byli tak zaujati svou činností, že ani nezpozorovali, jak se dveře otevírají. Pak už stačily jen dva skoky, struna opsala kruh a znovu se zakousla.
Alex překvapením ztuhl. Tupě civěl na proudy krve stříkající z druhova hrdla...
Oliver pustil dřívka, vrazil ruku do kapsy a vytáhl dýku. Ostří vyjelo ze střenky, na chvíli se zableskla ocel a vzápětí se pohroužila do Alexovy hrudi.
Alex se skácel naznak, otevřel ústa, ale ani nehlesl a ztuhl... V očích mu zůstal jen ten nesmírný údiv.
Carla se pod Igorovým tělem ani nehnula. Oliver vytáhl strunu a potom tělo odkopl. Podal Carle ruku a pomohl jí na nohy. Rozvzlykala se, chtěla se mu vrhnout do náruče, ale ustoupil od ní.
"Pozor, jste celá od krve. Tamhle v rohu je sprcha. Opláchněte se, ale rychle."
Stěží se držela na nohou, a tak ji musel ke sprchovému koutu dovést a pustit jí vodu. Zatímco z ní sprcha smývala krev, sebral kombinézu, kterou ti bídáci naštěstí odhodili dost daleko, takže zůstala čistá. Alexovi odebral laserovou pistoli.
Carla konečně vyšla ze sprchy, ještě bledá, ale už jistějším krokem. Když spatřila ten masakr, odvrátila hlavu. Oliver jí pomohl do kombinézy. Nakonec jí podal kalhotky.
"K ničemu už sice nejsou, ale nenechával bych je tady."
Nadechla se, jistě se chtěla vyptávat, ale radši ji předešel: "To si necháme na později. Teď honem pryč."
Sotva otevřeli dveře, noc proťaly dva silné reflektory. Oliver strhl Carlu stranou a ukryli se za chatu.
"Rychle, všiml jsem si, že je tam nějaká stezka."
7
Tanner byl vysoký, statný, korpulentní a měl prokvetlé vlasy. Vystoupil z transu a na tváři se mu objevil úsměv. Konečně se pomstí a splní slib, který veřejně pronesl nad synovým hrobem.
Doprovázeli ho dva osobní strážci. Spatřil, že u chaty někdo sedí.
"Bobe, vzbuď toho vola. Neplatím ho za to, aby tady chrápal!"
Bob k mrtvému přistoupil a nakopl ho. Obratle, které držely hlavu při těle, se zlomily a hlava se dokutálela Bobovi k nohám. Bob jen zařval hrůzou.
"Šéfe... šéfe...," blekotal.
Tanner zaklel a vpadl do chaty. Při pohledu na obě mrtvoly se mu zvedl žaludek. Ale velice brzy se vzpamatoval.
"Jsou mrtví teprve pár minut. Krev se nestačila ani srazit. Ta holka nemůže být daleko. Vezměte si

baterky a koukněte se po ní."
Gorily vyběhly.
"Tady je nějaká pěšina!" ozval se za chvíli Bob.
"Tak se po ní dejte. Deset tisíc dolsů za živou nebo mrtvou."
v v v
Oliver se zastavil a dal Carle znamení, aby byla zticha.
"Jdou za námi," sykl.
"Podle kroků jsou dva," potvrdila Carla.
"Nevíte, kam tahle cesta vede?"
"Nemám tušení. Podle mě jedině k Rudé hoře nebo na silnici do Big Rocku."
"Víc by se mi líbila ta druhá možnost. Ukryl jsem trans do nějakého houští, a pokud se nedostanu na cestu, která vede k té chatě, tak ho nenajdu."
"Blíží se," znepokojovala se Carla a sevřela Oliverovi loket.
"Máme ještě čas. Odpočiňte si a já zatím připravím takovou menší past."
Laserovým nožem uřízl větev a rychle ji očistil. Získal tak dvoumetrový oštěp, na obou koncích jej zašpičatil, nakonec ho zarazil do křoví a nachýlil v úhlu čtyřiceti pěti stupňů.
"Dejte sem ty kalhotky."
Carla mu podala nešťastný kus textilu. Oliver je pohodil na vršek keře.
"To je pastička," usmál se. "Pozor. Už jsou blízko. Jděte dál, já jim připravím další překvapení."
v v v
Bob s kamarádem se nijak neloudali, mysleli na to, jak si co nejpříjemněji užít za slíbenou odměnu. Trápil je pouze jediný problém. Mají ji přivést nazpátek živou a riskovat, že jim třeba zase uteče, nebo ji na místě zabít a potom se s mrtvolou vláčet, aby ji Tannerovi ukázali?
Bob ve světle svítilny spatřil cár nějaké látky. Natáhl se pro ni, a v té chvíli mu břichem projela palčivá bolest. Zastavil se.
Jeho kumpán zjistil, že má do břicha zaražený oštěp. Trhl Bobem dozadu, ale neudržel ho a tělo spadlo na zem. Raněný zachroptěl: "To bolí... potřebuju pomoct... rychle!"
Muž rozechvělou rukou sáhl po vysílačce.
"Šéfe, vběhli jsme do léčky. Bob je raněnej, umírá."
"Co se stalo?"
"Já nevím. Natáhl se pro..."
Větu přerušilo hlasité chrčení. Oliver potichu sebral strunu a kalhotky a zmizel ve tmě.
"Co je? Odpověz!"
Tanner zatřásl vysílačkou, ale už se z ní nic neozývalo. Rozklepaly se mu ruce.
"To není možný. Ta holka je učiněný ďábel. Pět mrtvých... To nemohla zvládnout sama."
Leknutím sebou trhl, ale byl to jen nějaký pták. Sáhl po laserové pistoli. Nemůže tady zůstat, vydán na milost a nemilost nějakému krvavému zabijákovi. Honem domů. Zítra sem pošle ozbrojenou skupinu, aby sebrala mrtvé...
Skočil do transu a odstartoval. Prudce se rozjel po cestě do Big Rocku a po zádech mu stékal studený pot.
v v v
Lesem zaburácel motor.
"Nepřítel na úprku," zasmál se Oliver. "Řekl bych, že teď si v klidu můžeme dojít pro trans."
Hodinu ho hledali. Když Oliver konečně odstartoval, z hloubi duše si oddechl.
"A teď vás odvezu do Fort Oaksu."
Carla hned neodpověděla. Choulila se na sedadle a upřeně hleděla před sebe. Nakonec špitla: "Jsme kousek od Big Rocku. Tam jsem strávila část dětství. Ráda bych vám něco ukázala."
Oliver na ni překvapeně pohlédl a kývl hlavou. Ještě před vesnicí mu řekla, aby odbočil. Stoupali po úzké stezce, až dojeli na jakousi mýtinu.
Tam Carla vyskočila z transu a vzala ho za ruku.
"Pojďte."

Za tři minuty spatřili prudkou bystřinu. Pár set metrů šli proti proudu a potom Carla ukázala na vchod do jakési jeskyně. Vchod byl nízký a Oliver se musel sehnout. Dívka bez váhání vykročila do tmy. Cosi cvaklo a bylo světlo. Ukázalo se, že jeskyně je mnohem prostornější, než nasvědčoval vchod. Kdysi jí zřejmě protékal potok, protože dno bylo plné jemného písku.
"Když byl táta ještě naživu, chodívala jsem sem, když jsem chtěla být sama. Bylo to moje tajné místečko."
V koutě ležela bedýnka, Carla ji otevřela a vytáhla z ní dvě plechovky limonády.
"Dělala jsem si tady zásoby. Nechcete se napít?"
Oliver zavrtěl hlavou. "Ale ano, dík. Já mám zas něco k jídlu."
"Nechápu jak jsi mě našel," poznamenala pak Carla s plnými ústy. Rozpačitě se pousmála. "Myslím, že po tomhle dobrodružství si můžeme klidně tykat."
"Omlouvám se, že jsem přišel tak pozdě, ale neznal jsem tvůj příběh, a když mi ho plukovník řekl, byla jsi už dvě hodiny pryč. Pak už jsem jen sledoval tvou stopu."
"Toho Ribota jsem neznala. Povídal, že Janet se nechce z nějakého důvodu ukazovat na veřejnosti a že mě čeká v transu před hotelem. Nic mě nenapadlo. Stejně ale nechápu, proč tě informoval, když pracuje pro Tannera."
Oliver se ušklíbl. "Přesvědčil jsem ho."
Dlouho pak mlčeli. Seděli na písku, Carla mu položila hlavu na rameno a zašeptala:
"Viděl jsi, co mi udělali v té chatě?"
"Zapomeň na to. Je mrtvej, ty jsi živá a máš před sebou celý život."
"Bylo to... Bylo to poprvé." Hlava jí jakoby ztěžkla. "Napadlo mě, že bys mi možná pomohl zbavit se toho zlého snu. Proto jsem tě vzala sem..."
Něžně a pomaloučku ji objal. Políbil ji na čelo, lehce přejel rty přes víčka a nakonec se zastavil na ústech. Byl to pomalý, skoro nekonečný polibek. Carla chvíli nereagovala, ale pak jej prudce a vášnivě opětovala. Zvolna se natáhli do písku. Oliver jí rozepnul kombinézu a zajel rukou na hebkou pleť, pohladil hroty ňader, bříško, stehna.
Carla vydechla slastí, sevřela ho a strhla na sebe. Než do ní vstoupil, pohlédl jí do obličeje. Byla v něm touha, strach, netrpělivost. A pak se na něm objevil šťastný úsměv a Oliver vešel do heboučkého, rozechvělého a vstřícného vesmíru, který se pevně, ale neskonale něžně sevřel. Carla zprudka oddechovala a potom se jí rozvlnila pánev...

8

Milence probudily až první ranní paprsky. Carla se usmála a lehce políbila Olivera na tvář.
"Nemůžeme tady ještě chvíli zůstat?" Dalšímu milováni by zřejmě neřekla ne.
"Bylo to poněkud neopatrné. Musíme se vrátit do pevnosti. Je to jediné místo, kde budeš v bezpečí. Tannera naše noční rodeo určitě nenadchlo a zmobilizuje proti tobě všechny své síly. A pak plukovník si o nás určitě dělá starosti."
Ruku v ruce sešli z kopce podél potoka a došli k transu.
"Na příští křižovatce musíš doprava. Projedeme Big Rockem a pak nás to povede přímo do Fort Oaksu."
Zanedlouho míjeli trosky vyhořelého domu.
"To je všechno, co zbylo z mého domova," zašeptala smutně Carla.
"Doufám, že jste byli aspoň pojištěni."
"To ano, ale pojišťovna je pod Tannerovým vlivem a nechce nic vyplatit."
"Nějak ho přesvědčíme."
Big Rock tvořilo třicet nanejvýš dvoupatrových domů. Navzdory časné hodině vládl na hlavní ulici čilý ruch. Carla požádala Olivera, aby zastavil u skupinky debatujících žen.
Statná hospodyně s kulatým usměvavým obličejem spráskla ruce a zvolala: "Slečno Wiseová! Co vy tady?"
"Jen projíždím, Marto. Co se tu dneska děje?"
"Lidi pana Tannera ráno chytili jednoho Arka a chtějí ho pověsit na náměstí. A přitom je to ještě kluk! Chudák."

Carla mlčky pohlédla na Olivera, který tiše řekl: "Rozumnější by bylo zmizet, ale vraždu nemůžeme připustit."
v v v
Na náměstí stálo pět mužů u sloupu veřejného osvětlení a zhruba dvacet se jích mlčky zdržovalo opodál. Obětí měl být asi desetiletý osmahlý kluk v pestrobarevné suknici. Na zápěstích a kotnících měl magnetická pouta.
Chlap jako hora se zarudlým obličejem a rozhalenou košilí držel lano s oprátkou. Přehodil je přes rameno sloupu a oprátku položil klukovi na krk.
Oliver zastavil pár metrů od nich a vyskočili z transu.
"Nechte toho!" vykřikla Carla. "Nemáte na to právo. Pokud něco provedl, pak musí být souzen. Na to je zákon!"
Obr se rozchechtal na celé kolo.
"Zákon je tady pan Tanner. Povídal, že máme tu verbež likvidovat při každý příležitosti. A to se chystáme právě udělat."
"Vždyť je to ještě dítě!"
"Lepší je hada zašlápnout, když je ještě malý," odvětil muž a začal tahat za druhý konec provazu.
Ve chvíli, kdy chtěl trhnout provazem, zasáhl Oliver:
"Jsem důstojník Vesmírné policie, která má v této oblasti pravomoc," prohlásil. "Nařizuji vám proto, abyste toho chlapce pustil."
Provaz se začínal nebezpečně napínat. Oliver tasil pistoli a dvěma výstřely jej přepálil. Dav pochvalně zabručel.
Pak rovnou zamířil na obra, která už sahal k opasku.
"To bych ti neradil, pokud chceš zůstat naživu."
Chlap zaváhal a odhadoval protivníka, který se na něj dál chladně díval.
"Všechny nás zabít nemůžeš," procedil nakonec mezi zuby. "Mí přátelé vás sejmou oba."
"To je možné, ale jestli se jen trošku hneš, tak jako první zařveš ty a budeš v pekle přede mnou."
Uběhlo několik minut v tichu.
"Carlo, odnes toho kluka do vozu," nařídil Oliver. "A posaď se k řízení."
Pětice se nehýbala, hlaveň pistole dál mířila na jejich vůdce. Čumilové se z obavy před přestřelkou rozestupovali.
"Olivere, jsem připravena."
Mladý muž zvolna ustupoval a nespouštěl z obra oči.
"Ještě se uvidíme," vyhrožoval muž.
"O tom nepochybuju, ale upozorňuju, že se strefím i na mnohem větší vzdálenost."
Pozpátku vlezl do transu a sedl si vedle ještě spoutaného chlapce. Vůz se zvolna rozjel.
Když měli Big Rock za sebou, Oliver si otřel zpocené čelo.
"Jsem rád, že jsem tomu zabránil."
"Byl jsi skvělý! Ani táta by to neudělal líp. Jenže co teď s ním?"
Kluk se na ně zmateně díval. Oliver využil toho, že se Carla soustředila na jízdu, nahnul se k němu a zašeptal mu do ucha pár slov. Malý Ark překvapeně zamrkal. Oliver mu sundal provaz z krku, potom mu přeřízl pouta.
Chlapec si začal třít zápěstí a potom spustil Oliver si přelezl ke Carle a zeptal se jí:
"Rozumíš mu?"
"Sem tam nějaké slovo. Řekla bych, že jeho kmen žije na úpatí Rudé hory. Co s ním chceš dělat?"
Samozřejmě ho pustíme. Sjeď z cesty a pojedeme k nejbližšímu kmeni."
O necelou hodinu později se trans zastavil na kraji lesa. Kluk dál máchal rukama a mluvil o překot. Oliver mu naznačil, aby vystoupil. Chlapec chvíli váhal, podíval se na své zachránce, potom se vrhl Oliverovi do náruče a políbil ho na obě tváře. Nakonec se rozběhl do lesa a cestou jim ještě několikrát zamával.
"Řekl bych, že jsem získal přítele," usmál se Oliver. "A teď honem do pevnosti, než mě nějakej horlivej poskok prohlásí za dezertéra. Ale ještě se musíme stavit v New Fogu, na něco jsem tam zapomněl."

"A já si tam vyzvednu svůj trans, pokud ho Tannerovi lidé někam neschovali. Je to můj jediný majetek, další bych si už dovolit nemohla."
Oliver pokrčil čelo. "Úřadům se události dnešní noci zřejmě nebudou příliš zamlouvat."
"Dosvědčím, že..."
"Nemáš proti Tannerovi jediný důkaz. Svědci odpřísáhnou, žes na tu chatu jela dobrovolně na mejdan. Klidně se vsaď. V tom případě byl můj zásah neadekvátní a bude kvalifikován jako trestný čin."
"To je hrůza... Ale možná máš pravdu," vzdychla si. "Co budeme dělat?"
"Navrhuju tuhle verzi..." Oliver mluvil dlouho a pamatoval na každičký detail.
"Je to jednoduché," uznala Carla. "Budu si to pamatovat. Ale jedno by mě zajímalo. Odkud znáš tyhle domorodé způsoby boje?"
"Dělal jsem několikrát pro Službu pro dohled nad primitivními planetami a... Rovněž jsem byl v táboře pro nepřizpůsobivé, těsně předtím než ho prezident zavřel. K přežití to chtělo hodně vynalézavosti," zakončil hořce.
Do města dorazili před polednem.
"Kde jsi nechala trans?" zeptal se Oliver.
"Před hotelem."
Naštěstí ho našli na svém místě.
"Vrať se rovnou do pevnosti. Něco si vyřídím a doženu tě."
Carla si sedla za volant a Oliver zatím obhlížel ulici. Vůz se rozjel, ale v tu chvíli odstartoval i jeden velký trans a pustil se za Carlou. Podle siluet za kouřovými skly v něm seděli dva muži. Oliver se za nimi vydal. Kolona zakrátko vyjela z města. Tanner tedy nesložil zbraně a předvídal, že si Carla svůj vůz vyzvedne. Před nimi byla prázdná silnice.
Oliver musel jednat rychle. Velký trans už Carlu dohánět. Šlápl na plyn.
Spolujezdec stáhl okénko a namířil na Olivera pistoli. Ten neváhal, vztyčil se, mávl rukou a na cizí trans se přilepil granát-klíště.
Pak sešlápl brzdu a počítal do tří. Oslnilo ho prudké světlo a trans explodoval.
"Šťastnou cestu," zabručel tiše. "Jestli to bude pokračovat takovým tempem, Tanner by už měl zahájit nábor pracovních sil."
Krátce nato zastavil Oliver před Ribotovou kanceláří. Ribot seděl stále zhroucený v křesle, sinalý a zpocený jako myš. Když mu Oliver odebral granát a schoval si ho do kapsy, zasvítily Ribotovi oči. Jen stěží se postavil na nohy, jak byl zdřevěnělý.
Oliver se ještě zastavil ve dveřích. "Být tebou, tak o tom s nikým nemluvím. Dneska v noci byla v jedný chatě pěkná mela. Pochybuju, že by Tanner ocenil, kdyby se dozvěděl, že adresu jsi mi dal ty."
9
Když Oliver dorazil do pevnosti, chtěl si jít rovnou lehnout, ale zavolal si ho plukovník. Otráveně se vydal do Jamisonovy kanceláře.
Plukovník Jamison seděl za stolem a proti němu stál korpulentní plešatící muž.
"To je kapitán Hammer, náčelník newfogské policie. Rád vy si vás vyslechl," pravil otráveně plukovník.
"V noci došli k mimořádné události poblíž Big Rocku," prohlásil suše policista. "Arkové povraždili několik osob."
Oliver se zatvářil udiveně. "Netušil jsem, že ta vesnice ještě spadá pod vaši pravomoc."
"Generál Abelson mě osobně pověřil vyšetřováním."
Plukovník jeho slova potvrdil kývnutím hlavy.
"Co jste dělal včera, poručíku?" vyštěkl kapitán.
"Se souhlasem svého velitele jsem odjel do města. Seržant Nakai mě vysadil u cedule v půl třetí, protože neměl povolení ke vjezdu. Pěšky jsem došel k jedné garáži a koupil si trans."
"A za co?"
"Majitel si stěžoval? Já se domníval, že mám na kontě ještě dost."
"Nestěžoval, ale kde jste sebral tolik peněz?"
"Než jsem odletěl ze Země, strýček mi věnoval pár dolsů."
"Dál," odebral jsem se do baru hotelu Neptun, že si dám skleničku. Hodil jsem řeč s barmankou, asi

jsem jí padl do oka, protože povídala, že končí v osm."
Hammer si začal poklepávat prsty o stehno.
"Když jsem vyšel z hotelu, narazil jsem na slečnu Wiseovou. Chtěl jsem se jí pochlubit s novým transem, a tak jsem ji pozval na projížďku."
"A kam jste jeli?"
"Moc se tady nevyznám, a tak mi slečna Wiseová říkala, kudy mám jet. Jeli jsme na Big Rock, ale před vesnicí jsme odbočili na cestu stoupající na kopec. U potoka jsme vystoupili, došli do nějaké jeskyně a tam jsme si udělali piknik."
"To je všecko?"
"Popovídali jsme si, koukali se na hvězdičky, potůček tiše zurčel..."
"Podrobněji."
"Pochybuji, že další detaily jsou předmětem vyšetřování," odsekl Oliver. "Jeskyni jsme opustili za úsvitu a dojeli do Big Rocku."
Kapitán Hammer se zavrtěl a židle nebezpečně zavrzala.
"A tam jste se choval přímo skandálně! Vyhrožoval jste několika váženým občanům smrtí. Sebral jste ji Arka, kterého chtěli vydat spravedlnosti."
"Jakási banda se tam chystala zlynčovat desetiletýho kluka."
"To není pravda! Už mám několik shodných svědectví. Vy a slečna Wiseová budete postaveni před soudní počítač. Tam se ukáže, komu bude věřit víc, jestli vám, či poctivým farmářům."
Oliver vytáhl z kapsy plochou krabičku. "Už od malička jsem hračička. Tohle je magnetofon. Je na něm celá má debata s těmi samozvanými soudci, včetně prohlášení jejich vůdce, že zákon v Big Rocku představuje Tanner."
Policista skoro zfialověl.
"Okamžitě mi tu pásku vydejte!"
Oliver zavrtěl hlavou a vrátil magnetofon do kapsy.
"Byl bych nerad, kdyby se ztratila v úředním koloběhu. Předložím ji až u soudu."
Hammer zhluboka oddechoval a snažil se ovládnout svůj vztek.
"Tak dobře," řekl nakonec a vstal. "Možná vás budu chtít vyslechnout ještě jednou. Neopouštějte město."
"Půjdu tam, kam mě nadřízení pošlou. Nejsem turista, ale důstojník Vesmírné policie."
Policista se otočil a vztekle vyštěkl: "Plukovníku, ručíte mi za něj!"
Jamison na to nic neřekl a Hammer za sebou třískl dveřmi. Před Oliverem už vyslechl Carlu a dozvěděl se od ní totéž.
"Neřekl byste mi přece jen trošku víc, poručíku?" ozval se nakonec.
Oliver se na něj upřeně zahleděl.
"Pokud to nedostanu rozkazem, radši bych mlčel. Myslím si však, že byste slečně Wiseové měl doporučit, aby už nikdy neopouštěla pevnost."
Plukovník se pousmál. "Máte bezpochyby pravdu, hochu. Ostatně nejsem pověřen vyšetřováním. Ať si náš milý kapitán Hammer poradí sám. Ale tu pásku si uložte někde na bezpečném místě."
Oliver se zasmál. "Obávám se, že jsem magnetofon zapomněl pustit. Na pásce není nic. Hammer těm farmářským řečem zas tolik nevěřil. Stačila jen výhrůžka. Pochybuju, že mě bude tahat k soudu."
"Jste velice prozíravý, poručíku," řekl plukovník pobaveně. "Můžete jít." A tiše dodal: "Nechci nic vědět, ale děkuju vám, že jste se postaral o Carlu."
Krátce po Oliverově odchodu se ozval videofon.
"Generál Abelson, pane plukovníku."
Na obrazovce se ukázal přísný obličej.
"Potřebujeme zásobit Fort Knox. Vyšlete tam dvanáct vozů s proviantem a municí a šest mužů, kteří posílí stavy Fort Knoxu." Generál předešel Jamisonovu námitku a dodal: "Konvoj bude mít eskortu. V Oaksu necháte jen nezbytně nutný počet mužů. Konvoj navíc zjistí, jestli se v kopcích neskrývají Arkové. Odjezd zítra za svítání!"
"Rozkaz, pane generále! Povedu je."

"To nepřichází v úvahu! Zůstanete v pevnosti s vyššími důstojníky. Kdyby došlo ke střetu s nepřítelem, nechci přijít o své nejlepší lidi. V případě, že by Země rozhodla o větším tažení, pak vaše přítomnost a vaše zkušenosti budou nezbytné. Pověřte velením poručíka Standmana."
"Je ještě mladý..."
"Ale už se osvědčil. Proveďte rozkaz!"
Obrazovka vyhasla a Jamison jen zaklel.
10
Slunce stálo ještě vysoko na obloze, když Oliver zastavil trans a za ním se zastavila kolona dvanácti těžce naložených vozů. Vyjeli z Fort Oaksu za svítání a zatím nedošlo k žádné mimořádné události.
"Za tři hodiny jsme ve Fort Knoxu," prohodil Nakai.
Oliver se nedokázal zbavit nepříjemného pocitu.
"Seržante, představte si, že jste Ark. Vidíte těžce ozbrojenou kolonu. Zaútočil byste na ni?"
"Určitě ne, pokud bych nebyl ve značné přesile."
"A kdybyste si přece jen přál bojovat, kde byste zaútočil?"
Nakai mlčel jako zařezaný.
"Na nejslabší bod, tedy na For Oaks, kde zbylo minimum vojáků," zaskřípal zuby Oliver a udeřil pěstí do volantu.
"Je tam přehledný terén a kamarádi je uvidí přicházet už zdaleka," namítl seržant.
"Pokud se Arkové nepřiblíží pod rouškou tmy. Klidně bych se vsadil, že se v noci skryjí a zaútočí ráno za svítání."
Seržant si hlasitě vzdychl. "Co my s tím naděláme. Máme rozkaz dorazit do Fort Knoxu."
Oliver se prohnaně usmál. "Tak docela přesně to není. Mám dopravit dva vozy do pevnosti a prozkoumat kopce. Pořadí mise ani její trvání nebylo určeno. Vy zůstanete tady a vyšlete hlídky. Jsem přesvědčen, že nenarazí na jediného Arka. Ať se vrátí do tmy. Potom se otočíte a budete pokračovat v cestě. Určete na každý vůz dva řidiče, protože budete muset jet celou noc. Fort Oaks byste měli mít na dohled za svítání. Já zatím pojedu s těma dvěma transy do Fort Knoxu, tam to otočím a doženu vás."
"To není zrovna opatrné, poručíku. Na zpáteční cestě budete sám."
"Už jsem dost starý na to, abych si mohl večer vyrazit sám," zasmál se Oliver.
Slunce se sklánělo k obzoru, když nákladní vozy vjely do Fort Knoxu. Plukovník Hoffman přivítal Olivera s úsměvem.
"Rád vás zase vidím, poručíku. Nechápu, co to velení napadlo, že nás tak nahonem zásobují. Mám tolik munice, že ji ani nemůžu spotřebovat, a od vašeho odjezdu jsme neviděli jediného Arka. Pojďte, dám vám připravit světnici."
"S vaším dovolením bych radši okamžitě odjel, pane plukovníku," řekl Oliver a vysvětlil mu, čeho se obává.
"Je docela možné, že máte pravdu," vzdychl si Hoffman. "Chápu vaši netrpělivost. Pokud by někdo považoval váš čin za porušení rozkazu, klidně mu řekněte, že jsem vám to nařídil já. Budete tak krytý a mě už na horší místo přidělit nemůžou."
"Děkuji, pane plukovníku."
"Ale skleničku si se mnou dáte. Jednu. Vidíte, poslouchám ženu i na dálku."
v v v
Jamisona náhle probudil jekot sirény. Začal se rychle oblékat, když do místnosti vtrhl seržant.
"Plukovníku! Arkové! Útočí od jihu a od západu. Je jich jako kobylek a mají laserové pušky. Kapitán Isawa je raněn."
Jamison vyběhl ven a zhodnotil situaci. Útočníci se už dostali k ostnatým drátům.
Muži vybíhali z baráků. Plukovník se ujal velení a poručil vytvořit obrannou linii. Doběhla k němu Carla s puškou v ruce.
"Postarám se o jižní křídlo," křikl a zase odběhla.
Desítka vyděšených vojáků střílela na všechny strany, ale Arkové rychle postupovali.
"Palbu zastavit! Plýtváte zásobníky!"
Muži se překvapené ohlédli na postavu za sebou.

"Četo, na můj rozkaz! K líci zbraň! Pal!"
Řízená palba byla účinnější. Arkové se zastavili a záhy se dali na ústup. Podobně se dělo na druhém křídle.
V prvních paprscích vycházejícího slunce si plukovník Jamison prohlížel terén. Přistoupil k němu seržant.
"Máme dva mrtvé a šest raněných."
"Ať je přenesou na ošetřovnu. Zařiďte přísun nových zásobníků. A pospěšte si, určitě brzy zaútočí znovu."
A vskutku, v nepřátelské linii, necelých tři sta metrů od nich, bylo vidět jakýsi pohyb. Náhle se vztyčili první muži, křičeli a ukazovali na obzor. A za dvě minuty se zvedli všichni Arkové a dali se na útěk.
Vše se zakrátko vysvětlilo. K pevnosti se v mračnu prachu blížilo vysokou rychlostí deset transů.
Plukovník sevřel Carlu do náruče.
"A je tu pomoc. Právě včas!"
Krátce nato už Oliver podával plukovníkovi hlášení.
"Nevím, jestli jste tak inteligentní nebo jestli máte takovou kliku, ale vaše iniciativnost nás zachránila. Druhý útok bychom asi jen těžko odrazili."
"Pan plukovník Hoffman s mým plánem souhlasil."
Oliver se podíval na laserovou pušku na stole.
"To je jedna ze zbraní, které jsme našli na bojišti. Všimněte si, že je úplně nová," poznamenal velitel pevnosti.
Poručík si ji pečlivě prohlédl. Výrobní číslo bylo sice obroušeno, ale proti světlu se přece jen dalo přečíst. Zamyslel se.
"Pane plukovníku, mohl bych dostat pár hodin volna?"
"Ovšem, ale já myslel, že se potřebujete hlavně vyspat."
"Uvědomil jsem si, že jsem zapomněl poděkovat strýčkovi. Jen si zajedu do komunikačního centra a hned jsem zpátky."
"Nezapomeňte se převléknout do civilu," slyšel ještě za sebou.
v v v
Frank Tanner seděl u stolu v klimatizované pracovně a nervózně si pohrával s rukama.
"Tak co, Thomasi? Jak se Země rozhodla po útoku na pevnost?"
"Komise to považuje za nepatrný incident."
"Kolik mrtvých tedy potřebuje?"
"Naprosté zničení pevnosti a pobytí celé posádky by zřejmě bylo pádnějším argumentem."
"Nikdo nepočítal s tím, že se jednotky vrátí tak rychle."
"Za to může ten poručík Standman."
"Musíme se ho co nejdříve zbavit. Navíc mám pocit, že je nějak zapletený do toho masakru v Big Rocku."
"Kapitán Hammer mu nic nedokázal... Myslím, že jsem přišel na to, jak se ho zbavit."
"Co teď nařizuje komise?"
"Požaduje nové jednání s náčelníkem Ukem. Řekl bych, že hrůzná smrt emisara ji přesvědčí o omylu."
Tanner udeřil pěstí do stolu.
"Dělejte, co chcete, Thomasi, ale chci, ať se to vyřídí do konce příštího týdne."
"K tomu potřebuji vaši spolupráci. Měl byst získat pomoc svého přítele..." Po odmlce pokračoval: "Plukovník Jamison ukořistil nějaké pušky a ty teď zkoumá expert Vesmírné policie."
"Žádný strach. Je to můj člověk. Dojde k závěru, že původ zbraní nelze zjistit."
"Skvělé. Tentokrát už nesmíme udělat chybu."
v v v
Oliver právě mluvil s Carlou a s Bertou Hoffmanovou, když přišel plukovník. Bylo na něm vidět, že jen stěží potlačuje vztek.
"Právě jsem dostal rozkaz od generála Abelsona. Země si přeje, abychom opět zahájili dialog s Arky. Na tuto misi jste byl určen vy. Vyrážíte zítra ráno. Generál chce, abyste se do ležení Arků vydal sám a beze zbraně."

"To je přece šílenství!" vybuchla Carla.
"Pokoušel jsem se to generálovi vysvětlit, ale trval na svém a oháněl se tím, že takový dostal rozkaz."
"Pojedu s Oliverem," prohlásila Carla. "S náčelníkem Ukem se tak trošku znám. Se mnou bude ochotný jednat."
"Bude to nebezpečné," varoval ji plukovník.
"Já na tom trvám."
"Jste civilní osoba a nemůžu vám v tom zabránit, nicméně si myslím, že je to nerozum... Ale na druhou stranu poručík má větší šanci, že se vrátí živý."
11
Trans uháněl po pláni a na obzoru se ze zalesněných vrchů zvedala rudá hora.
"Ukův tábor býval tím směrem," ukázala Carla.
"Doufejme, že se nepřestěhoval," poznamenal Oliver.
Na Carlinu radu vyjeli z pevnosti před polednem, aby na místo dorazili v dobu, kdy se muži navracejí z lovu. Oliver si vymínil, že pojede svým vozem, nikoli vojenským.
"Zpomal a objeď tenhle kopec. Tábor by měl být za ním."
Zanedlouho jej spatřili. Na rozlehlé planině, jíž protékala řeka, stálo asi padesát kožených stanů. Oliver se přibližoval krokem, kličkoval mezi balvany. Když se před transem vztyčili tři Arkové, šlápl na brzdu a zastavil.
Carla se postavila a zavolala: "Náčelník Uko... Vidět náčelník Uko!"
Arkové dobrou minutu mlčeli, potom ten, který je zřejmě vedl, chlap jako hora s rozježenými vlasy, naznačil, že mají vystoupit. Díval se na ně nedůvěřivě, prst měl stále na spoušti pušky.
Oliver pomalu vylezl a dával si přitom pozor, aby neučinil jediný rychlejší pohyb a aby mu viděli na ruce. Jeden Ark ho bez okolků ohmatal, aby se ujistil, že u sebe neskrývá nějakou zbraň. Jejich vůdce to zřejmě uspokojilo, protože puškou ukázal na vesnici.
"Řekla bych, že nás vyzývá, abychom šli," zašeptala Carla.
Jejich příchod do tábora vyvolal rozruch. Ze stanů vyběhly ženy a hejno dětí a Oliver si uvědomil, že se na ně dívají spíš zvědavě než nepřátelsky. Muži dovedli pozemšťany k velkému stanu. V ústrety jim vyšel vysoký hubený Ark se snědým vrásčitým obličejem. Měl na sobě dlouhý purpurový plášť.
"To je náčelník Uko," zašeptala Carla.
Když byli od stanu necelých deset metrů, vyběhl z něj jakýsi chlapec a vrhl se k Oliverovi. Skočil mu do náruče, smál se a něco ze sebe chrlil. Olivera uvedly jeho projevy přátelství poněkud do rozpaků a postavil chlapce na zem. Sám se zastavil dva metry od náčelníka a předpisově zasalutoval.
Uko sklonil hlavu, sepnul ruce a vydal krátký rozkaz. Po pravici se mu postavil jeden Ark. Tvář měl kulatou jako měsíček v úplňku a oči černé. Uko řekl dlouhou větu a onen Ark ji lámaně přetlumočil:
"Náš náčelník praví, že ty zasloužíš smrt za to, že dotkl jeho vnuka. Ale dřív než tě dá zabít, chce vědět, proč ty vstoupil na jeho země."
Carla zbledla. Chtěla protestovat, ale Oliver jí dal znamení, aby zůstala zticha. Klidným hlasem odpověděl:
"Řekni náčelníkovi, že ho zdravím a že mu chci předat poselství od svého náčelníka plukovníka Jamisona."
Uko po tlumočníkově překladu zbrunátněl. Z oči mu šlehaly blesky. Užuž chtěl odpovědět, ale Oliver poznamenal v domorodém jazyku: "Velký náčelníku, tlumočník ti lže!"
Všichni ztuhli překvapením, Carla jen vykulila oči. Oliver pokračoval domorodým jazykem: "Nikdy jsem nemluvil o ultimátu, naopak, zdravil jsem tě a přinesl ti poselství míru. Chceš vědět, jak byla přetlumočena tvá slova na uvítanou a tvé díky?"
Oliver opakoval tlumočníkova slova. Uko zařval vzteky. Podvodník se začal potit. Náčelník pokynul dvěma bojovníkům, aby se tlumočníka chopili.
"Protože mluvíš naší řečí, můžeme si pohovořit jako muž s mužem. Nejdřív se však posaďme a dejme si sklenku, jsi mým hostem."
Náčelník si sedl na zem se zkříženýma nohama a Oliver s Carlou ho napodobili. Přistoupila k nim stařena, do půli těla nahá a s povislými prsy, a přinesla velkou nádobu z pálené hlíny. Podala ji

náčelníkovi, který si z ní mocně zavdal a vrátil jí ji. Stařena ji pak přenesla k Oliverovi.
"Nechť jsou ti bozi nakloněni za to, žes mi zachránil vnuka," zašeptala.
Oliver smočil v nádobě rty a polkl trochu svěží vody chutnající po mátě. Když se napila i Carla, Uko se Olivera zeptal:
"To je tvá žena?"
"Ne, je to dcera kapitána Wise. Přála si tě spatřit."
Náčelník vážně pokýval hlavou.
"Byl to rovný chlap, odvážný a spolehlivý. Byl jsem smutný, když jsem se dozvěděl o jeho smrti." V očích mu blýsklo a dodal: "Ale slyšel jsem, že byl pomstěn. Už si na Carlu vzpomínám. Byla ještě malá holčička, když navštívila můj tábor."
Stařena je opět obešla s nádobou.
"Jak to, že mluvíš naší řečí, když ses tady nenarodil?" chtěl vědět Uko.
"Přiletěl jsem před necelým měsícem, ale jazyk Arků je na Zemi znám a měl jsem skvělého učitele. Jsem toho názoru, že když si člověk chce promluvit s přáteli, měl by znát jejich řeč."
"Poslouchám tvé poselství."
"Můj náčelník, plukovník Jamison, ti navrhuje, abyste se setkali a promluvili si o mírové smlouvě. Soudí, že válka mezi našimi národy je zbytečná a stála by život mnoha statečných mužů. Musíme se nějak dohodnout. Plukovník nechává na tobě, kde se setkáte a kdy. Tlumočit vám budu já, aby se předešlo nedorozuměním jako při vaší poslední schůzce."
Uko se zamyslel a potom si povzdychl: "Tvůj návrh musím probrat na radě starších, která se sejde dnes večer. Zatím přijmi mé pohostinství."
Zavedl je k menšímu stanu na kraji tábora.
"Kéž nám duchové noci přinesou radu!"
Krátce nato stařena přinesla podnos plný masa. Oliver s Carlou se na něj hladově vrhli.
Když se vrátila pro prázdný podnos, řekla Oliverovi: "Budu prosit bohy, aby ti dali syna, který se ti bude podobat."
"Co to povídala?" chtěla vědět Carla.
Oliver s úsměvem odpověděl: "Popřála nám dobrou noc."
Natáhl se na slamníku a zkřížil si ruce pod hlavou.
"Takže den končí nadobyčej dobře. Je příjemné být ještě naživu."
Carla si k němu přisedla a poznamenala: "Ty jsi věděl, že ten kluk je Ukův příbuzný, viď?"
"Tuším, že něco takového povídal."
"Jak to, že mluvíš jejich řečí?"
"Když mi oznámili, že jsem převelen na Terranii IX, řekl jsem si, že troška kultury by nebyla marná. Můj strýc Mark je agentem Služby pro dohled nad primitivními planetami a dodal mi pásky s informacemi o Arcích."
"Jak jsi to množství informací dostal do sebe tak rychle?"
"Mark má psychický induktor. Trvalo mi to jen třicet šest hodin... a pořádně mě z toho bolela hlava. To jsou stinné stránky života agentů Služby, do které se snad po vojně taky dostanu."
"Proč jsi to neřekl plukovníkovi?"
"Rád si nechávám nějaké to tajemství pro sebe."
Carla si lehla k němu a položila si hlavu na jeho rameno.
"Nevím, co nám chystá budoucnost, ale máme aspoň večer jen pro sebe."
Vášnivě se k němu přitiskla. Svěží rty Olivera rozplamenily. Sevřel v náruči teplé a rozdychtěné tělo, ztratil jakýkoli pojem o čase a nechal se unášet vichrem vášně.

12

Ráno pozval Uko pozemšťany před svůj stan. Po jeho pravé ruce seděl statný válečník.
"Rada dlouho jednala o tvém návrhu a jsme z něj stále ještě zmateni."
Válečník pohlédl vyzývavě na Olivera a nevraživě prohlásil: "Všichni pozemšťané jsou lháři!"
Mladík se nedal vyvést z klidu.
"Setkal jsem se s jedním z vašeho kmene, který pozměňoval pravdu, ale nikdy jsem z toho nevyvodil, že

všichni Arkové lžou. Ostatně co se stalo s vaším tlumočníkem?"
"V noci uprchl," zabručel bojovník a slova se ujal náčelník:
"S plukovníkovým návrhem souhlasím. Sejdeme se. Rozlehlé území na sever od vašeho města nám k ničemu není, protože je tam málo zvěře. Rádi vám je postoupíme. Ale v žádném případě nevydáme Rudou horu. Je to pro nás posvátné místo, vládnou tam duše našich předků. Zdá se, že máš ryzí srdce, a rada mi proto dovolila, abych ti ukázal Jeskyni Věčného odpočinku."
Vydali se na cestu a doprovázel je jeden válečník s lukem. Šli asi hodinu proti proudu řeky, až dorazili na úpatí kopce. Z jeskyně vytékala podzemní řeka. Stoupali po klikatící se stezce. Uko navzdory svému věku kráčel rázně vpřed. Zakrátko tak došli na plošinu širokou asi dvacet metrů a přehrazenou svislou skalní stěnou, v níž zel temný a úzký otvor.
Náčelník k němu zamířil. Onen otvor byl vchod do jeskyně. Oliver na okamžik zavřel oči, aby se rychleji přizpůsobily tmě. Jeskyně se táhla hluboko do nitra hory, ale osvětlovala ji podivná modrozelená záře, jak občasné otvory v klenbě propouštěly světelné paprsky.
Uko se zastavil a se sepjatým rukama mumlal modlitby. Metr před ním byla propast, z níž vycházel horký vzduch.
"Zde se otevírá místo Věčného odpočinku. Nikdo neví, jak je hluboké. Sem ukládáme své zesnulé."
Oliver ztuhl v pozoru a zasalutoval. Náčelník uznale pokýval hlavou.
"Jsi první pozemšťan, který sem přišel. Chtěl jsem, abys pochopil, proč nemůžeme opustit místo, kde odpočívají naši rodiče a rodiče našich rodičů. Půjdeme zpět."
Oliver vylezl z jeskyně jako první. Jeho pozornost upoutal jakýsi záblesk. To se slunce odrazilo od hlavně pušky! Okamžitě zareagoval. Skočil před Carlu a Uka a zatlačil je zpět do jeskyně. Právě včas! Vyšlehlo několik laserových paprsků. Bojovník, který je doprovázel, byl zasažen do hrudi. Chvíli pozpátku vrávoral a potom se skácel na práh jeskyně.
"Carlo, dej sem pistoli, dělej!" vykřikl Oliver.
Dívka vytáhla zbraň a podala mu ji. Oliver se přitiskl ke stěně jeskyně a opatrně vyhlédl ven. Spatřil zrádného tlumočníka. Namířil a vystřelil. Zasáhl ho do ramene a donutil k ústupu. Hned nato se rozstříkla skála, kde měl ještě před chvílí hlavu.
"Je jich pět," zavrčel, "ale jednoho jsem dostal. Zatím jsme v bezpečí, ale zároveň v pasti."
"Náš přítel umírá. Myslíš, že nám přijde někdo na pomoc?"
"Než se v táboře začnou znepokojovat, co se stalo s náčelníkem, je po nás." Oliver vrátil Carle pistoli a dodal: "Dávej pozor. Podívám se, jestli tady není ještě jiný východ."
Zahleděl se na štěrbinu, kterou vnikalo dovnitř světlo. Byl to úzký komín a táhl se do výšky dobrých padesáti metrů.
"Vede na vrchol kopce, ale nikdy se nám nepodařilo tudy vylézt ven," vysvětloval Uko a začal se modlit.
V tom Olivera něco napadlo. Přistoupil ke Carle, která se tiskla ke stěně u vchodu. Nepřítel v palbě nepolevoval.
"Zadrž je aspoň hodinu. Za tu dobu prolezu komínem a napadnu je zezadu."
"Vždyť nemáš zbraň!"
Sebral luk a toulec umírajícímu Arkovi. "To mi postačí." Za kapsy vytáhl deset lesklých kuliček. "Když otočíš tady tím kroužkem, za šest vteřin to bouchne."
Hodil ven dva granáty, aby viděla, jak fungují. Vyšlehly plameny a ozvaly se výkřiky. Palba ustala.
"Kdyby s tím střílením nedali pokoj, hoď to po nich," dodal.
Pak se chytil výstupku a vytáhl se nahoru. Skála byla členitá, takže postupoval celkem rychle. V polovině výstupu se situace změnila. Komín se zužoval a kámen byl stále hladší. Musel změnit techniku. Přitiskl se ke skále zády a koleny se opřel o protější stěnu. Tak se posunoval metr po metru. Slyšel syčení laseru a občas tlumený výbuch granátu.
Celý udýchaný a zpocený už ztrácel pojem o čase. Měl pocit, že výstup nikdy neskončí. Vrchol mu připadal pořád stejně daleko.
Konečně ho oslepilo slunce. Ještě jednou se natáhl a byl nahoře. Lehl si na skálu a oddechoval.
Na plošinu neviděl, zato slyšel znepokojivý zvuk laserů. Na sestup byl svah příliš strmý, ale četné výstupky mu dávaly možnost zbrzdit, kdyby bylo třeba. Když usoudil, že je na úrovni plošiny, začal se

pomalu posunovat po úbočí s lukem v ruce. Zasyčel laser a Oliver se zastavil. Dvacet metrů nad sebou spatřil, jak se někdo krčí za balvanem.
Položil šíp na tětivu a pečlivě zamířil. Vteřinu nato šíp zajel muži do zad. Muž tlumeně vykřikl a potom už jen chrčel. Z úst mu vytryskl proud krve a bezvládné tělo se kutálelo po zemi.
Oliver vylezl na jeho úroveň. S překvapením poznával v útočnících muže, kteří chtěli v Big Rocku lynčovat náčelníkova vnuka. Tannerovi lidé! Třicet metrů napravo od Olivera vybuchl granát a k obloze vyšlehl sloup ohně. Následovala sprostá nadávka.
"Propána, Maku, kde to berou? Povídal jsi, že jsou neozbrojený!"
Tak už to chodí. Jakmile padne do pasti jeden, padnou do ní i další. Jeden z mužů se prodíral keři. Náhle se zastavil. Oči se mu rozšířily údivem, když zjistil, že se mu do hrudi zaryl šíp. Otevřel ústa, ale ze sevřeného hrdla už nevyšel ani zvuk. Skácel se k zemi.
Oliver se orientoval podle syčení laseru a vyřídil další dva protivníky. Nakonec zbýval už jen ten zraněný Ark. Kdepak se skrývá? Opatrně po něm pátral. Vtom někdo poblíž tiše zakašlal a Oliver se zastavil. Ark ležel na zemi a pokoušel se ovázat si zraněné rameno. Oliver mu odkopl pušku.
"Vztyk!" rozkázal.
Když tlumočník spatřil kousek od sebe napjatý luk, vyskočil jako srna. Zbledl, zvolna se napřímil a zašeptal: "Nevydávejte mě Ukovi. Když mě necháte odejít, pan Tanner se vám odmění, to vám slibuju."
"Jde se," odvětil suše Oliver.
Když byli kousek od plošiny, vykřikl: "Carlo, vracím se se zajatcem. Je po boji!"
Za dvě minuty se mu už Carla vrhla kolem krku.
"Naši nepřátelé jsou mrtví, velký náčelníku. S politováním ti musím sdělit, že to byli pozemšťané," oznámil pak Ukovi.
Uko nehnul ani brvou a řekl jen: "Ještě nenadešel čas, abych se odebral k předkům. Chci vidět ty, kteří zabili mého přítele."
"Odvedu tě k nim, ale nejdřív musím zajistit, aby nám neutekl tlumočník. Jistě si s ním chceš popovídat. Carlo, zbyly ti nějaké granáty?"
"Jen jeden," řekla a podával mu lesklou kuličku.
Oliver s ní chvíli manipuloval a potom ji přiložil Arkovi na břicho. Několika slovy mu vysvětlil, jak věcička funguje. Tlumočník zesinal a náčelníkovi se na rtech objevil nehezký úsměv.
"Hlídej ho, ale nepřibližuj se k němu, Carlo. Já jdu zatím s náčelníkem." Oliver vytáhl z kapsy malou černou krabičku a dodal: "Musím nahrát pár dokumentů do hlášení plukovníkovi."
Za necelou čtvrthodinu se vrátili. Oliver položil luk u vchodu do jeskyně. Laserové paprsky odštíply kus skály. Prohlédl si ji a potom se zeptal Uka: "Můžu si tenhle kámen nechat na památku?"
"Ale ovšem. I luk si ponechej. Zasloužíš si ho. A nyní mi pomoz odnést přítele do jeskyně Věčného odpočinku."
13
Před Ukovým stanem sedělo v kruhu dobrých dvacet válečníků. Uprostřed se krčil tlumočník s obvázaným ramenem. Uko vyzval Olivera, aby se posadil po jeho pravici a vylíčil, co se stalo.
Oliver klidným hlasem radu informoval. Když skončil, následovaly výkřiky a válečníci hrozili tlumočníkovi pěstmi. Tlumočník pochopil, že už nemá co ztratit, a spustil:
"Ano, chtěl jsem zabít Uka. Přál jsem si, aby náš lid měl v čele statečného válečníka, který je odhodlán být nepřítele, a ne bojácného starce, který s ním pořád vyjednává." Ukázal na Olivera a pokračoval: "Tohle je náš nepřítel, zatímco ti, které usmrtil, byli našimi přáteli. Zdarma nám dávali zbraně, které potřebujeme. Jak budeme nyní bojovat?"
To byl závažný argument a na Olivera se upřelo několik nepřátelských pohledů.
"Velký náčelníku, dovolíš mi promluvit před radou?"
"Posloucháme tě, neboť jde o vážnou věc."
Oliver pomalu vstal a začal:
Byli to falešní přátelé. Ptali jste se někdy, proč vám ty zbraně vůbec dávají? Nečinili tak z dobroty srdce, neboť jejich srdce je plné nenávisti k vašemu lidu. Jeden z nich chtěl dokonce oběsit vnuka vašeho náčelníka, který neopatrně tlumočníka sledoval."

Pár mužů zabručelo.
"Pokud pochybujete, přiveďte chlapce, ať se podívá na mrtvé. Určitě mezi nimi pozná toho, který ho trápil."
"My ti věříme," ozval se Uko. "Pokračuj."
"Tento zločin stejně jako další provokace měl pouze jediný cíl: rozdmýchat vaši nenávist a donutit vás zaútočit na pevnost, nebo dokonce na město."
"Ale proč?"
"Chtěli tak mé náčelníky přinutit, aby proti vám vyslali všechna svá vojska."
"Jsme stateční a zvítězili bychom!"
"Kdyby výsledek bitvy závisel toliko na statečnosti, pak ano. Dali vám sice pár pušek, ale ne energetické zásobníky, zatímco pozemšťané jich mají tisíce." Oliver se na chvíli odmlčel a pak pokračoval: "Kdyby vypukla válka, Země má mnohem účinnější zbraně než nějaké obyčejné pušky."
"To nevěřím," zabručel jeden z válečníků.
"Pohleďte na tuto kovovou kuličku. Uko vám dosvědčí, že dokáže vyvolat ohromný požár. Létající stroje jich budou házet stovky na vaše vesnice a na planiny, spálí je, povraždí ženy a děti a zaženou veškerou zvěř. Poslední válečníky pak rozdrtí obrněné stroje, proti kterým pušky nic nezmůžou. Až všechno skončí, ti, kteří to všechno spískali, si klidně zřídí v Rudé hoře továrnu."
Bojovníci dlouho mlčeli a potom začali ve skupinkách debatovat. Oliver odešel, aby je nerušil. Přistoupil ke Carle, která se pokoušela hovořit s náčelníkovým vnukem.
"Pořád nechápu, co říká," vzdychla si.
"Prostě nám jenom děkuje, že jsme mu zachránili dědečka," vysvětlil jí Oliver. Usmál se. "A taky říká, že až bude náčelníkem, tak si přeje, aby ses stala jeho první ženou.
Carla sebou trhla.
"Řekni mu, že mě to velice těší, ale musím si to rozmyslet."
Oliver to přetlumočil, zřejmě k plné chlapcově spokojenosti. Sáhl do kapsy a podal dítěti nůž s mnoha želízky.
"Nech si ho na památku na naši návštěvu."
Klukovi se rozzářily radostí oči. Vrhl se Oliverovi kolem krku. "Vždycky budeš mým přítelem!"
V té chvíli si náčelník Uko zavolal Olivera k sobě.
"Rada rozhodla. Setkám se s plukovníkem, ale žádám, abys mě doprovázel. Vysvětli mu situaci. Radši zemřeme, než abychom opustili hrob svých předků. Pokud jde o tebe, ať už bude naše budoucnost jakákoli, vždy tě přijmeme mezi sebe s radostí. Nyní jdi a nechť tě bozi ochraňují!"
Když Oliver s Carlou nastupoval do transu, poznamenal: "Jsem docela spokojenej. Teď už to chce jen přesvědčit Jamisona. To bude dřina..."
"S tebou mi všecko připadá tak snadné," prohlásila Carla. "Vždycky mě něčím překvapíš. Kde ses naučil tak ovládat luk?"
"Pořád zapomínáš, že chci vstoupit do Služby pro dohled nad primitivními planetami. Na těchto světech narazíš na luk a meč častěji než na dezintegrátor."
"Budiž! Ale kde jsi sehnal ty zápalné granáty? Armáda je přece jen tak nedostává."
"To byl takový dáreček od strýčka Marka. Sama jsi viděla, jak se hodí, ale nemluv o tom před nadřízenými. Už jsem ukojil tvou zvědavost?"
"Ne tak docela. Když na nás zaútočili před vchodem do jeskyně, postavil ses přede mě a Uka. Válečník byl zabit a já bych přísahala, že jsi dostal nejméně dva zásahy."
Oliver upadl do rozpaků. "To je taky jedno z mých malých tajemství."
Carla však naléhala tak dlouho, až nakonec neochotně vysvětlil: "Mám ochranný opasek."
Ochranný opasek byl zázrak pozemské techniky, který vytvářel kolem svého nositele ochranné pole.
"Já si myslela, že takové věci jsou povoleny pouze zvláštním agentům Vesmírné policie."
"A agentům Služby. Tohle je taky dárek od strýce."
"A jak ho sehnal?"
"Mark, to je případ sám pro sebe. Je velice zadobře se slečnou Swensonovou, která zase vlastní továrnu, co je vyrábí. Ale nejsem si jist, jestli se na Terranii IX smí tyhle opasky nosit, a proto bych byl

rád, kdybys to nikomu neříkala."
"Neboj se, neřeknu. A ten laser tě skutečně zasáhl?"
"Třikrát. Ještěže ten opasek mám, jinak bych byl tenkrát zraněn stejně jako seržant Nakai. Pokud už nemáš další dotazy, vrátíme se od pevnosti, aby si plukovník nedělal starosti."
v v v
Jamisona a Standmana uvedli do pracovny generála Abelsona. Jakmile se generál dozvěděl o poručíkově návratu, přál si jej okamžitě vidět.
V křesle v jeho kanceláři seděl muž s hranatým obličejem.
"Pana Tannera jistě znáte," řekl generál. "Právě mě informoval o závažném incidentu. Čtyři muži mu zmizeli nedaleko farmy u Big Rocku. Určitě je unesli Arkové. Chci, abyste je našli. Teprve pak začneme vyjednávat s náčelníkem Ukem."
Plukovník si vydechl a potom stísněně odpověděl:
"Poručík by vám to měl vysvětlit."
Abelson si Olivera změřil inkvizitorským pohledem.
"Mluvte, poručíku."
Oliver s bohorovným klidem vytáhl z kapsy čtyři fotografie a podal je generálovi.
"Myslím, že pan Tanner své muže jistě pozná."
"To jsou oni! Takže je přece jen zabili Arkové! Vyžaduji okamžitě trestnou výpravu!"
"Moment! To já je zabil, v sebeobraně."
Všichni ztuhli překvapením a Oliver pokračoval:
"Zaútočili na nás, když jsem byl s náčelníkem Ukem v Rudé hoře. Jednoho Arka přitom zabili."
"To je směšné!"
"Slečna Wiseová to může dosvědčit. Zároveň jsem nahrál výpověď jednoho zrádného Arka, který nás napadl s nimi."
"Měl jste ho zatknout," zabručel generál.
"Na arkském území jsem na to přece neměl právo," ohradil se překvapeně Oliver. "Spadá pod kmenové zákony a bude souzen vlastními lidmi. Ale buďte si jist, že trest ho nemine, a řekl bych, že bude dost nemilosrdný. Ani Uko nemá rád, když se ho někdo snaží odstranit."
"Dejte mi tu nahrávku!" rozkázal Abelson.
Oliver mu podal kazetu.
"Hovor je v domorodém jazyce, ale kdyby byly nějaké potíže s překladem, můžeme to poslat na Zem. Služba má na to speciální počítač. Tohle je kopie. Originál jsem nechal v pevnosti. Předáme ho soudnímu počítači, protože ti muži dodávali Arkům pušky."
Tanner vybuchl: "To jsou jen lži, kterými se má zastřít vražda slušných lidí. Žádám, aby se okamžitě dostavila slečna Wiseová!"
"Bude lepší, když zůstane v pevnosti," odvětil suše Oliver. "Ale až nastane vhodný čas, dostaví se k soudu. Chápejte, jsem žárlivec a byl bych nerad, kdybyste ji třeba pozval někam na chatu. Tam by snadno mohla ztratit hlavu... víte?"
Tanner jen zaskřípal zuby, ale už nic neřekl.
Generál narážku nepochopil. "Nemáme tady jen citové problémy...," zabručel. Svraštil obočí a dodal: "Ještě si rozmyslíme, co dál. Zatím tu máme jiný problém. Takže vy tvrdíte, poručíku, že náčelník je ochoten vyhovět veškerým našim požadavkům?"
"To ne. Pouze jsem uvedl ve zprávě, že náčelník je ochoten vyjednávat s plukovníkem. Nic víc."
"Dobrá. Plukovníku, odeberete se na tu schůzku. Pošlu vám instrukce, které pak tomu divochovi předáte. Ale v žádném případě nemáte pověření vyjednávat, nanejvýš dohodnout termín další schůzky."
14
Když zazvonil videofon, Tanner sebou trhl. Říkal přece, že ho nemá nikdo rušit! Ale když spatřil na obrazovce známý obličej, uklidnil se.
"Plukovník Jamison se sejde s náčelníkem Ukem zítra v deset dopoledne. Na tomto místě. Na obou stranách se bude jednat jen o několik mužů. Myslíte, že můžeme jednat?"
Tanner chvíli uvažoval a potom se mu na tváři objevil studený úsměv.

"Svolám lidi."
"Budou opatrní?"
"Nebojte se. Vím na ně dost, aby vlčeli jako hrob."
"Skvělé. Ale tentokrát už žádný kiks!"
"Já přece nemůžu za příliš horlivého poručíka."
"Využijte toho a zlikvidujte ho. Co se tady ukázal, nic neklape, jak by mělo."
"S radostí. Nelíbilo se mi, s jakou ironií mi oznámil, že pozabíjel mé lidi."
"Tentokrát to musí být takový skandál, že Zemi nezbude nic jiného než nařídit čistku."
"Spolehněte se na mě. Bude to skvělá režie. Všechny pozemské televizní kanály přinesou záběry zohavených těl. I ti nejotrlejší se pozvrací."
"V takovém případě stačí týden a vyčistíme od Arků celé území."
"A za rok je z vás boháč," zakončil cynicky Tanner.
v v v
Plukovník Jamison ve slavnostní uniformě nastoupil do transu a vybídl Carlu, aby si sedla vedle něj. Vedle řidiče se posadil jeden vojín.
"Jeďte za námi v druhém transu s třemi muži," nařídil plukovník Oliverovi. "Já Ukovi věřím. Větší eskortu nepotřebujeme."
Poručík neochotně přikývl. Jak se mu často stávalo, rozhodl se až na poslední chvíli. Plukovníkův trans se rozjel a Oliver si zavolal seržanta Nakaie, který nebyl zrovna ve službě, a tak s pobavením sledoval přípravy k odjezdu. Vytáhl z pouzdra kartičku a podal mu ji.
"Seznamte se tady s tím, seržante."
Nakai se na kartičku podíval, ztuhl a postavil se do pozoru.
"Na váš rozkaz, pane poručíku."
"Uděláte tohle...," řekl Oliver a několika větami dal přesné rozkazy. "Provedete to ihned. Vše pochopitelně v naprostém utajení."
Potom vlezl do transu a štěkl na řidiče: "Jedeme! A dožeňte plukovníka!"
Za dvě hodiny dojeli na místo schůzky, asi deset kilometrů jižně od Rudé hory.
Sotva plukovník vystoupil z transu, ukázala se skupina Arků na koních.
Uko a Jamison se obřadně pozdravili. První promluvil Uko a vyjádřil přání, aby se dospělo k dohodě a mezi oběma národy zavládl mír.
Plukovník odpověděl v podobném smyslu. Oliver jim tlumočil.
"Kdybych věděl, že mluvíte tak dobře jejich řečí," prohodil Jamison, "tak jsem vás uvázal za nohu ve své kanceláři a neposílal vás do Fort Knoxu. To jste zatajil."
"Lituji, pane plukovníku, ale nikdo se mě na to neptal."
Uko navrhl totéž, co už navrhoval Oliverovi: Arkové vyklidí severní teritoria, ale ponechají si Rudou horu. Oliver tlumočil jeho slova a přitom sledoval obzor. Vtom zpozoroval mračno prachu. V té chvíli zapomněl, co má tlumočit, a požádal plukovníka, aby větu zopakoval.
Dva velké transy se k nim hnaly šílenou rychlostí. Když byly od nich sotva tři sta metrů, Oliver zařval na Arky:
"Nepřítel! Rychle se schovejte za naše transy!"
Chytil Uka za ruku a táhl ho za sebou.
Cizí transy se zastavily padesát metrů od nich. Vyskákalo z nich přes dvacet mužů, kteří okamžitě zahájili palbu.
Plukovníka to překvapilo i naštvalo. Chtěl k nim běžet, ale Oliver mu podrazil nohy. Plukovník upadl a na místě, kde měl ještě před chvílí hlavu, probleskly dva laserové paprsky. Pět vojínů jen nesměle opětovalo palbu a podařilo se jim aspoň zastavit postup útočníků.
Oliver vytáhl svůj poslední granát a hodil ho na nejbližší roj. Vyšlehl sloup ohně, vyvolal nakrátko zmatek, což Oliverovi umožnilo zasáhnout z pistole dva útočníky. Carla byla úspěšnější, dostala tři.
Plukovník se vzpamatoval a ujal se velení. Nakonec byli útočníci palbou zahnáni za transy.
"Máme na chviličku pokoj," oddechl si Jamison. "Ale pořád je jich dvakrát víc než nás."
Oliver opatrně vyhlédl zpoza karoserie. Útočníci se kryli za vozy a přímou palbou byli nezasažitelní.

Prohodil něco k pěti arkským válečníkům a ti přikývli. Šípy zasvištěly vzduchem, opsaly elegantní oblouk a dopadly za transy. Bolestný výkřik byl důkazem, že jeden zasáhl cíl.
Další šípy vyprovokovaly útočníky k palbě, která přivrtala pozemšťany k zemi. Pod palebnou clonou se k nim dva útočníci pokusili přiblížit. Oliver je okamžitě dostal, ale sneslo se na něj hned několik laserových paprsků. Nemít ochranné pole, byl by už dávno mrtvý. Síla zásahů ho však srazila k zemi.
"Nejste raněný?" strachoval se plukovník.
"Ne, ale bylo to o chlup."
V zápalu boje si nikdo nevšiml tří bojových transů, z nichž se vyrojili po zuby ozbrojení muži.
"Vesmírná policie! Složte zbraně! Jakýkoli pokus o odpor bude potrestán smrtí!"
Útočníci pochopili, že jim proti takové přesile nic jiného nezbývá, a uposlechli. Odhodili zbraně a vyšli z úkrytu se zdviženýma rukama.
Nakai se zastavil před užaslým plukovníkem a předpisově zasalutoval.
"Seržant Nakai na váš rozkaz, pane plukovníku."
Jamison jen nespokojeně zavrčel: "Ne že bych váš příjezd neuvítal, ale co tady sakra děláte?"
"Poručík Standman mi nařídil, abychom vás zpovzdáli sledovali," odpověděl s úšklebkem Nakai. "Když jsme zaslechli syčení laserů, dupli jsme na plyn."
Jamison opět jen zavrčel.
"Naložte zajatce a seberte mrtvé a raněné. Všechno odvezte do pevnosti k výslechu."
Když Nakai odešel, plukovník se otočil na Olivera. "Vaše iniciativa je chvályhodná, i když jste porušil služební postup," řekl suše, ale usmíval se přitom.
Potom zamířil k Ukovi.
"Omlouvám se vám za tento incident, ale nemůžu za něj. Předám vaše návrhy svým nadřízeným. Navrhuji, abychom se setkali na tomto místě za týden. A doufám, že tentokrát nás nikdo rušit nebude."
Uko souhlasil a důstojně se se svými válečníky vzdálil. Před transem čekali zajatci ve frontě, až budou smět nastoupit.
Oliver mezi nimi poznal známou tvář.
"Ribote! To je mi ale překvapení. Že jste radši nezůstal v kanceláři!"
Ribot však vzpurně odpověděl: "Patroloval jsem na hranici pozemků pana Tannera a v tom jsem vás spatřil. Domníval jsem se, že vás napadli Arkové, a přispěchal jsem vám na pomoc."
Jamison zbrunátněl vzteky.
"Naprosto bezpečně jste museli vidět mou uniformu, a přesto jste na mě stříleli. Nebýt tady poručíka, byl jsem přinejmenším raněn."
"Obyčejný přehmat, který se dá v zápalu boje snadno vysvětlit..."
"Tady jsme na arkském území," přerušil ho Oliver, "a náčelník Uko bojoval na naší straně. Myslím, že má právo na pár zajatců."
Ribot zbledl jako stěna.
"To ne... Přece nás nevydáte těm divochům!"
Plukovník si všiml změny Ribotova chování a vážným hlasem odpověděl: "Mělo by se to uvážit. Ale myslím, že postačí, když tady necháme jenom jednoho." A ukázal na Ribota. "Vzhledem k tomu, že je to svým způsobem válečník, Uko se s ním jistě spokojí."
"Na to nemáte právo!" řval Ribot. "Žádám, abych byl postaven před řádný soud. Mám na to zákonný nárok!"
"Kdo tě sem poslal?" štěkl na něj Jamison.
"Pan Tanner! Povídal, že tady najdeme Arky a zrádné vojáky, kteří chtějí naše území postoupit divochům."
"A odkud znal přesné místo setkání?"
"To nevím, přísahám!"
Plukovník si vzdychl a nařídil seržantovi: "Odveďte ho k ostatním." Potom se obrátil na Olivera: "Ta jeho historka sedí. Guvernér si to nechce u Tannera rozházet, a tak vyšetřování nepovolí. Byl totiž zvolen jen díky Tannerovi. Vrátíme se do pevnosti. Musím podat hlášení generálovi. Radost z toho mít asi nebude."
Ještě než nastoupil do transu, dodal s úsměvem: "Zapomněl jsme na jednu maličkost, poručíku. Díky za

to, že jste mi zachránil život. Jste zlatý hoch. Navrhnu vás na povýšení, ale netěšte se. Mé žádosti se ztrácívají v černé díře byrokracie."

15

Guvernérův palác byl strohá dvoupatrová budova ze špinavě okrových cihel. Plukovníka Jamisona a poručíka Standmana uvedli do velkého sálu. Kolem stolu tam sedělo několik mužů a v jeho čele guvernér. Byl to kulatý mužík, plešatý a břichatý. Ve tváři se mu zračila nesmírná únava. Už netrpělivě počítal měsíce, které jej dělí do důchodu.

Tanner seděl po jeho pravici a vedle něj se na židli rozvaloval štíhlý dlouhán s orlím nosem ve vyzáblém obličeji. Proti nim trůnil generál Abelson se zavalitým zástupcem místní obchodní komory.

Jakmile se příchozí usadili, guvernér spustil unaveným hlasem:

"Země povolila, abych zahájil veřejnou dražbu důlní koncese Rudé hory. Dražba se bude konat zítra. Nicméně bych rád zaslal Komisi pro nevměšování kompletní zprávu a k ní potřebuji vaše názory. Tím bude dáno právu zadost a nikdo nám nemůže nic vyčítat. Pane Tannere, začal byste, prosím?"

"S představitelem Galaktické banky panem Fraserem jsme založili společnost, která může dát za koncesi pět milionů dolsů."

Guvernér se při představě, že by taková částka přišla do planetárního rozpočtu, v duchu usmál. Zanechal by svému nástupci vyvážený rozpočet a nikdo by nezjistil, jak mizerně planetu řídil.

"Jakmile se staneme vlastníky oné oblasti, vybudujeme ocelárny, které dají práci řadě našich spoluobčanů, a hlavně budou dodávat ocel vynikající kvality, jakou zastaralé newfogské ocelárny vyrobit nemohou. Město potřebuje ke svému rozvoji těžký moderní průmysl, který bude zase podporovat průmysl zpracovatelský."

Oliver několik minut poslouchal, jak těžba podpoří industrializaci planety.

Přesně jak plukovník předpokládal, nad Ribotem mávli rukou, byl to jen tragický přehmat. Generál pouze Jamisonovi vyčetl, že postupoval příliš krutě. Za celý incident mohl vlastně on. Návrh na Standmanovo povýšení skončil samozřejmě v koši.

Slovo si vzal představitel obchodníků a potvrdil, že další rozvoj průmyslu je pro prosperitu města nezbytný.

"Váš názor, plukovníku?"

Jamison zaťal pěsti a promluvil:

"Dlouho jsem jednal s náčelníkem Arků. Je ochoten nám postoupit značné území na severu, ale přeje si ponechat Rudou horu, která je pro jeho lid posvátná."

"Nějaká směšná pověra nemůže přece stát v cestě pokroku," namítl Tanner.

"To není žádná směšná pověra. Oni tam pohřbívají své mrtvé. Stavbou nějaké továrny nebo dolu bychom to místo znesvětili a vyvolali krvavý konflikt."

"Nanejvýš pár šarvátek," oponoval suše generál. "Ujišťuji vás, pane guvernére, že udržím pořádek bez jakékoli vnější pomoci. V nejhorším případě nasadíme dobrovolnou milici, kterou je pan Tanner ochoten vyzbrojit na své náklady."

Oliver se už několik minut snažil guvernéra na sebe upozornit. Nakonec se mu to přece jen podařilo.

"Přejete si něco dodat, poručíku?"

Oliver nasadil naivní výraz a spustil:

"Nechápu, proč by se ocelárny nemohly postavit poblíž Fort Knoxu. Je tam tak silné ložisko magnetitu, že nám ruší rádiový provoz."

Tanner se blahovolně pousmál.

"Nemyslím si, že by tento mladý muž byl odborník na geologii. Naši experti tvrdí, že ložisko v Rudé hoře je té nejlepší kvality."

Tím však Oliver neumlčel.

"A jste si jist, že z té hory chcete těžit železnou rudu? Není to spíš měnivec?"

"Co je to?" zajímal se náhle guvernér.

"Takový velice zvláštní drahokam, jehož barva přechází z modré do zelené a potom do červené podle toho, ja dlouho je vystaven světlu. Elegantní ženy na Zemi po něm přímo šílí."

"To je pouze domněnka," namítl finančník s orlím nosem.

Oliver položil na stůl velký kámen.
"Toto je úlomek skály z Rudé hory. Mám ho předat expertům Vesmírné policie?"
"No a co?" vybuchl Tanner. "Těžba pak přinese městu ještě větší bohatství a umožní financovat velké průmyslové projekty."
Guvernér roztržitě potřásl hlavou.
"Vzal jsem na vědomí vaše rozdílné názory a postoupím je příslušnému ministerstvu." Pohlédl na Tannera a dodal: "Pokud se ministerstvo nepostaví proti, pak se dražba uskuteční zítra. Tím dnes končíme. Děkuji vám, pánové."
Plukovník odcházel celý bez sebe vzteky. Na ulici se hned na Olivera obořil:
"Proč jste mi o těch drahokamech neřekl dřív? Mohl jsem generála upozornit."
"Věřte mi," pravil ironicky Oliver, "že o tom ví už dávno, jinak by se tolik nesnažil vyvolat konflikt s Arky."
"Snad si nemyslíte..."
"Pouze on věděl, kde se máme setkat s Ukem. Měl jsem podezření a proto jsem Nakaiovi rozkázal, aby nás sledoval."
"Uznávám, že to byl šťastný nápad, ale nedokážu si představit, že by generál..." Plukovník zavrtěl hlavou.
"Teď se musíme připravit na dlouhé a obtížné období. Jakmile bude vydána koncese, Tanner pošle své lidi obsadit Rudou horu. Uko na ně zaútočí a máme tu válku."
"Copak nemůžeme nic podniknout?"
"Sežeňte mi do zítřka pět milionů dolsů, ne, spíš víc, abychom je přebili," pronesl hořce plukovník.
"Anebo je nesežene Tanner," řekl zamyšleně Oliver.
"Promiňte, ale ještě bych si před návratem rád zavolal strýci."
"Líbí se mi ten váš smysl pro rodinu. Při dnešních cenách za videofon se brzy zruinujete."
"Nebojte se, pane plukovníku, budu volat na účet volaného."
16
Sál, v němž se měla konat dražba, byl poloprázdný. Nikdo z obyvatel New Fogu neměl pět milionů dolsů, navíc bylo prakticky rozhodnuto. Guvernér seděl na stupínku a po pravici měl tajemníka s počítačem. Na zdi bylo několik monitorů, kdyby chtěl někdo případně dražit na dálku.
V první řadě seděl Tanner a jeho pobočník Fraser. Generál se skromně usadil o dvě řady za nimi.
Když plukovník vcházel do sálu, zašeptal Oliverovi:
"Nechápu, proč se mermomocí chcete zúčastnit téhle komedie. Rozumnější by bylo vyhnat chlapy na cvičák, aby byli připraveni."
"A co když válka nebude?"
"Na zázraky už dávno nevěřím."
Guvernér uhodil kladívkem do stolu a nastalo hrobové ticho.
"Vzhledem k tomu, že Komise pro nevměšování dosud nevznesla jedinou námitku, přejděme k dražbě území na západ od Big Rocku, jemuž budeme říkat Rudá hora."
"Jak by se komise mohla vyjádřit?" zavrčel Jamison. "Jsem přesvědčen, že guvernérovo hlášení ještě ani nedostala. Jakmile se území prodá, už nemůže prodej zrušit. Je to důmyslný plán a já mám vztek, že moji muži budou umírat jen proto, aby si Tanner namastil kapsy nějakými drahokamy."
Guvernér dlouze popisoval polohu a charakteristiku území, pouze se zapomněl zmínit o existenci Arků. Nakonec zahájil dražbu.
"Vyvolávací cena činí pět milionů dolsů."
Uběhla minuta tíživého ticha.
"Nabízím pět milionů," řekl Tanner.
V té chvíli se rozsvítila jedna obrazovka.
"Důležitá zpráva pro pana Frasera!"
Operátora na monitoru vystřídala velice půvabná hnědovláska. Měla jemné rysy a neuvěřitelně zelené oči. Oliver se usmál. Krasavice Elsa Swensonová, navíc nejbohatší žena Pozemské unie, mimo jiné i majitelka Galaktické banky. Hlavně však přítelkyně Marka Stonea, i když oba tento vztah tajili. Mladá žena se netvářila ani trochu příjemně a mrazivým hlasem spustila:

"Pane Frasere, včera jsme se dozvěděli, že investujete kapitál naší banky bez našeho vědomí. Víme, že tato spekulace vyvolá vážný konflikt. Správní rada usoudila, že by to pro nás nebyla dobrá reklama. Proto vám zakazuji investovat jediný dols bez mého souhlasu. Navíc ponesete odpovědnost za částky, které jste již investoval. Dále vyžaduji do čtyřiadvaceti hodin podrobnou zprávu o vaší činnosti."
Obrazovka zhasla. Sál ztichl a Fraser zbledl jako stěna. Něco si s Tannerem tiše říkali a Tanner zrudl vzteky. Fraser několikrát zavrtěl hlavou a potom vstal.
"Pane guvernére, slyšel jste příkazy mého vedení. Musím se tedy stáhnout a nemohu dát úvěr."
Spěšně přešel sál a nechal Tannera zuřit.
Guvernér dlouho mlčel a potom se zeptal:
"Pane Tannere, nabízíte i nadále pět milionů?"
Tanner se udeřil pěstí do stehna.
"Ano. Ručím celým svým majetkem."
Tajemník něco vyťukal do počítače a zabručel: "Je to limit, ale nabídku můžeme považovat za platnou. Veškerý majetek pana Tannera by mohl těch pět milionů činit."
Jamison si zklamaně vzdychl. Oliver však nehnul ani brvou. Rozsvítila se další obrazovka a na ní se ukázal vráščitý starý muž. Nad černýma vychytralýma očima se klenulo husté obočí.
"Rád bych uplatnil svůj zákonný nárok a rovněž se zúčastnil dražby."
"Kdo jste vůbec?" zeptal se překvapeně guvernér.
Stařec se skřípavě zasmál. "Jack Owen."
Jméno guvernérovi nic neříkalo.
"Může se za vás někdo zaručit?"
Muž se znovu rozesmál, ještě skřípavěji.
"Ať se váš tajemník spojí s Bankou Unie."
"Proplatí pět milionů dolsů na pouhé vaše slovo?"
Tato otázka vyvolala u starce už opravdový výbuch veselí.
"Řekl bych, že ano, protože mi kromě stovek jiných společností patří i ona."
Tajemník zabušil do klávesnice a potom civěl s vykulenýma očima na obrazovku.
"Ten chlápek je snad nejbohatší z celé Galaxie. Má desítky, ne-li stovky miliard. Je to nade vši pochybnost."
Guvernér se nešťastně zadíval na Tannera a zablekotal:
"Situace na Terranii IX je velice specifická. Pro cizince nebude snadné..."
"Jsem skvěle informován, nebojte se, pane guvernére," skočil mu Owen do řeči suchým autoritativním hlasem. "Dobře vím, že těžba v onom dole znamená vyhubení celého domorodého národa, což považuji za něco naprosto nepřípustného. Myslím, že jsem s tím ztratil už dost času. Máte nabídku pěti milionů dolsů. Dobrá! Já nabízím deset milionů. Dá někdo víc?"
Tanner několikrát zalapal po dechu jako ryba na suchu, ale nic neřekl.
Guvernér velice nerad prohlásil: "Koncesi získává pan Owen."
"Napište ji na Olivera Standmana," upřesnil stařec.
"Proč zrovna na něj?"
"Hospodařím se svým jměním, jak chci, a nemusím nikomu nic vysvětlovat," odvětil suše Owen.
"Nu ano, ale co když svou koncesi prodá obratem dál?" namítl guvernér.
"Spoléhám na jeho moudrost," rozesmál se stařec a zlomyslně dodal: "A na jeho obchodní smysl. Je to pravděpodobně jediný člověk v celé Galaxii, který nemá zájem na těžbě měnivce. Proč by konkuroval svému dolu na Terranii XVI, který prakticky jako jediný tyto drahokamy těží?" Owen odvrátil pohled, patrně na obrazovku po své pravici. "Částka byla převedena na Terranii IX. Takže ten obchod můžeme považovat za uzavřený. Na shledanou, pánové!"
Obrazovka zhasla a sál oněměl překvapením. Jako první se vzpamatoval Tanner a vztekle odešel. Když míjel Olivera, nenávistně na něj pohlédl.
"Pane Standmane," řekl guvernér a podával Oliverovi dekret. "Zde máte doklad o nabytí vlastnictví." Okamžik váhal a pak dodal: "Doufám, že vám ten excentrik nedal danajský dar. Popudí to řadu vlivných osob. Buďte velice opatrný. Jistě by bylo pro vás lepší, kdybyste přistoupil na dohodu výhodnou pro

všechny zúčastněné strany."
Před budovou popadl plukovník Olivera za loket. "A teď honem do pevnosti, poručíku," řekl. "Myslím, že mám právo na nějaké vysvětlení."
Nasedli do transu a Oliver prudce odstartoval. Zanedlouho vyjeli z města.
Oliver byl natolik zahloubán v myšlenkách, že si hned nevšiml velkého transu, který je sledoval. Když ho zpozoroval ve zpětném zrcátku, byl už od nich jen kousek. Přes kouřová skla se nedalo poznat, kdo v něm sedí.
Sjel na pravou stranu, aby ho trans mohl předjet. Vůz brzy dojel na jeho úroveň. Ve zlomku vteřiny spatřil, jak na něj míří hlaveň pistole. Prudce sešlápl brzdu. Rudý zášleh proletěl dobrý metr před transem.
Ale to už asi třicet metrů za nimi zastavil další trans a zahradil silnici. Vyskočili z něj dva ozbrojení muži a okamžitě zahájili palbu.
"Kryjte se, pane plukovníku!" vykřikl Oliver.
Ve skle se objevili dvě dírky. Oliver stiskl knoflík u dveří, vymrštil se z vozu, kutálel se po zemi a kolem něj se rozstřikoval prach. Nakonec zalehl na břicho a palbu opětoval.
První trans se otočil a odjížděl pryč.
Plukovník opatrně vyhlédl z vozu a pak vystoupil ven. Pomalu kráčel k ležícím zneškodněným protivníkům. Prohlédl si dvě těla, každé s malým černým otvorem v srdeční krajině.
"Pěkný zásah," vydechl. "Přesný a rovnou na komoru. Jste skutečně elitní střelec. O tom se taky ve vašem spise nic neříká. Neberte to jako výtku. Ale teď rychle do pevnosti. Dám vědět kapitánu Hammerovi, tohle je ještě jeho rajon. Vyšetřovat to bude muset on."
"Nemá velkou šanci, že by někdy něco vyšetřil," poznamenal Oliver. "Tanner je pomstychtivý a reagoval velice rychle."
Jamison bezmocně pokrčil rameny a zabručel: "Těžko se nám podaří ho obvinit, i kdyby to byli jeho lidé. Bude nám tvrdit, že jednali z vlastní vůle. Nic mu nedokážeme."
17
Carla podala Oliverovi sklenici. V jantarové tekutině plavaly dvě kostky ledu.
Syntetická whisky dosti podřadné kvality vykouzlila na Oliverově tváři úšklebek. Bylo jasné, že plukovník si ze svého služného nemůže kvalitnější nápoj dovolit.
V té chvíli Jamison vešel do místnosti.
"Informoval jsem Hammera a velkou radost z toho zrovna neměl. Nahlásil jsem to jako nutnou sebeobranu a on to tak vzal. Podle něj není třeba, aby vás momentálně vyslechl. Dává přednost verzi s atentátem na vojenské vozidlo než útoku proti vám..., protože potom by musel hledat motiv."
Carla podala sklenici i plukovníkovi a ten se s ní posadil do křesla. Jedním lokem skleničku zpola vyprázdnil.
"A teď, hochu zlatý, bych rád slyšel nějaké vysvětlení."
Oliver si olízl rty a začal: "Včera jsem zavolal strýci Markovi."
"Tak to ne!" skočil mu hned do řeči plukovník. "Nemáte žádného živého příbuzného! Ověřoval jsem si to ve vašem spisu!"
"To není tak úplně pravda, pane plukovníku. Když se máma vdávala poprvé, vzala si Paula Stonea, to byl Markův starší bratr. Za necelý rok Paul zmizel. Povídalo se, že šlo o nehodu. Potom se máma vdala podruhé, za mého otce Standmana. Když mi bylo sedmnáct, zavraždili je oba na Terranii XV. Chtěl jsem se pomstít, jenže jsem to udělal dost nešikovně, a tak mě zavřeli do tábora pro nepřizpůsobivé. Abych tam přežil, chtělo to hodně odolnosti, chladnokrevnosti a... krutosti." Vzdychl si a pokračoval: "Mark mě z toho pekla vytáhl a získal pro mě od prezidenta milost. Zároveň vypátral vrahy mých rodičů. Teď jistě chápete, proč říkám Markovi strýčku, i když vlastně nejsme pokrevní příbuzní."
"Ve spisech stojí, že v případě nehody máme uvědomit Stonea. Ale je to jen obyčejný kapitán Služby..."
"Nejradši si dává říkat kapitáne, to je pravda, ale zároveň je majoritním akcionářem Cosmos Jetu, který vyrábí polovinu pozemských lodí. Vlastní však akcie i jiných společností. Má zámožné přátele, například slečnu Swensonovou. Když ji informoval o tom, co se děje na této planetě, živě zareagovala. Domníval jsem se, že tím Tannera umlčí, ale mýlil jsem se. Mark naštěstí kontaktoval ještě Owena."

"A to je kdo?"
"Je to starý, neuvěřitelně bohatý, lakomý a cynický misantrop, jakému není rovno. Tedy aspoň chce, aby ho tak lidi brali. Ve skutečnosti se náramně baví tím, že trápí bezohledné spekulanty, kteří si hrají na finanční žraloky, zatímco nejsou víc než ubohé maličké pirani. Marka si velice váží, a proto mu vyhověl. Ale v žádném případě jsem netušil, že dá napsat koncesi na mě."
Plukovník dopil.
"Měl byste kupní smlouvu uložit na nějakém bezpečném místě, dokud ji počítač řádně nezaregistruje."
Carla ji dolila a plukovní pokračoval:
"A co znamenala narážka ne ten důl? O tom jste se nikdy nezmínil."
"Kandidáti SDPP se nesmějí zmiňovat o svém majetku."
"Jak jste jej získal?"
"Je to dědictví po matce, které jsem dostal jen díky Markovi. Důl spravuje slečna Swensonová."
Plukovník zvedl ruce k obloze a vykřikl: "Máte takové příjmy, že byste si mohl žít jako nějaký playboy! Tak co děláte tady?"
"Nemyslím, že by se tátovi líbilo, kdybych vedl takový život. Byl astronaut a nakazil mě kosmem. Proto chci do Služby."
Jamison se rozesmál. "Tohle je poprvé a určitě naposled, co mám podřízeného milionáře. Ale služba je služba. Nezapomeňte, že vy ji máte zítra."
"Rozkaz, pane plukovníku," usmál se Oliver.
"Jděte si lehnout. Je to za námi a myslím, že můžeme polevit v ostražitosti."
"Jen aby nám Tanner nepřichystal nějaké nemilé překvapení," povzdychl si Oliver.
18
Seržant Nakai stál ve tmě a díval se na trans stojící uprostřed nádvoří. Odpoledne přijeli dva policisté vyslechnout plukovníka a poručíka. Na tom by nebylo nic zvláštního, ale proč šli pak do kantýny a platili chlapům panáka za panákem? Kolem půlnoci z kantýny odešli, ale do transu se ještě nevrátili.
Konečně se ukázaly dvě postavy a nesly jakýsi těžký balík. Nakai se k nim tiše přikradl a v balíku poznal nehybné tělo slečny Wiseové. Policisté se ji chystali naložit do transu.
"Co to děláte?"
Muži sebou trhli a položili balík na zem. Jeden se otočil a předvedl chlácholivé gesto.
"Máme na ni zatykač. Vezeme ji do Fogu."
Sahal do kapsy pro papír. Seržant k němu přistoupil, ale místo aby zatykač převzal, vyjel pěstí a udeřil policistu do brady. Muž ztratil vědomí a skácel se k zemi. Jeho společníka taková rychlost a brutalita překvapila a sahal po zbrani, jenomže to už mu Nakai zavrtal hlaveň pistole do břicha.
"Nějaký pohyby bych nedoporučoval," zavrčel. "Jinak tě s rozkoší provrtám jako cedník."
Za půl hodiny už byli všichni v plukovníkově pracovně. Oliver podpíral Carlu.
"Šla jsem si lehnout a pak jsem zaslechla v pokoji nějaké zvuky. Chtěla jsem vstát a najednou jsem dostala ránu do brady. Hned nato jsem omdlela."
Skutečně měla na bradě pěknou modřinu.
"Očekávám vysvětlení, pánové. Vaše chování je neomluvitelné," vrčel Jamison.
Policista, který měl rovněž modrou bradu, a nadto přišel o jeden řezák, zašišlal: "Máme zatykač..."
"Ten na území spadajícím výlučně pod kompetenci Vesmírné policie neplatí. Hammer měl zatykač postoupit přes generála Abelsona."
Jamison naštvaně vytočil kapitánovo číslo. Po delší době se na obrazovce ukázala Hammerova tvář. Byl celý rozcuchaný a rozespalý.
"To je jenom nedorozumění," řekl, když si vyslechl plukovníkovy výčitky. "Ti muži špatně pochopili můj rozkaz. Dal jsem jim zatykač pouze pro případ, že by slečna Wiseová někdy zavítala do města. Na vašem území samozřejmě operovat neměli. Pošlete mi je nazpátek a já je patřičně potrestám."
"Proč chcete slečnu Wiseovou zatknout?"
"Jen jsem chtěl, aby potvrdila svou výpověď o tom, jak byla tenkrát s poručíkem Standmanem."
Když obrazovka zhasla, Jamison zavrčel: "Seržante, určete dva muže, kteří je vyprovodí z pevnosti."
Obrátil se k policistům. "Jestli vás tady ještě jednou chytím, zavřu vás pro špionáž, krádež tajných

materiálů a tak dále, až to vydá na deset let vojenské káznice."
Když je Nakai odvedl, Jamison si vzdychl: "Tanner se tedy pomsty nevzdal. Carlo, zatím nesmíte z pevnosti ani na krok."
Oliver dívku doprovodil do jejího pokoje. S rozzářenýma očima se na něj usmála.
"Po tom všem vzrušení asi neusnu. Nechceš zůstat chvilku se mnou?"
Sotva se za nimi zavřely dveře, vrhla se mu tak prudce do náruče, že se svezli na postel. Čilé prstíky mu rozepnuly uniformu a Olivera strhl sladký vír vášně.
v v v
Dva vojíni zatím pěšky eskortovali policisty. Zpovzdálí je sledoval Nakai v jejich transu. Zastavili sto metrů od pevnosti.
"New Fog je tímto směrem. Určitě nezabloudíte," řekl jeden voják a nedbale dodal: "S jedním kamarádem jsem se vsadil o dva dolsy, kdo z vás tu holku praštil. Já si myslím, že to byl tvůj kámoš."
Policista, kterému už chyběl jeden zub, se rozesmál.
"Lituju, ale prohrál jsi. Tím direktem jsem ji uspal já a..."
Nedořekl, protože vojín mu vrazil do žaludku takovou silou, že jen zamrkal. Následoval hák do obličeje, který mu zavřel oko. Druhý policista mu chtěl pomoci, ale rána do šíje ho srazila na kolena, kopanec do žeber mu vyrazil dech, pak ho nějaká ruka vytáhla za vlasy na nohy a druhá mu přiložila na hrdlo čepel nože.
"Poslouchej dobře! Jestli se k tý holce přiblížíš ještě jednou, přísahám, že si tě najdu. Ušmiknu ti víš co a narvu ti to do huby. To platí i pro tvýho kámoše."
Nakai vystoupil z transu.
"Nějaký potíže, hoši?"
"Kdepak, seržante. Pánové nejsou zvyklí pochodovat potmě. Zakopli a pomáhali jsme jim na nohy."
"Bezva! Líbí se mi, když si chlapi pomáhají."
Policisté nastoupili do svého transu a Nakai řekl muži u volantu, který si třel bradu:
"Doufám, že vám moji hoši dobře poradili a že se budete jejich radami řídit."
Trans odstartoval a ztratil se v noci.
Seržant se rozchechtal. "A teď klusem do pevnosti! Troška pohybu není nikdy na škodu."
v v v
Oliver vstoupil do haly hotelu Neptun s napjatou tváří. Odpoledne ho barmanka zavolala do pevnosti a dala si s ním schůzku na večer. Celá vystrašená tvrdila, že mu chce sdělit něco důležitého, co však nechce svěřit videofonu.
Sedl si na stoličku u baru, za kterým obsluhoval tentokrát barman, který se ho beze spěchu zeptal, co si přeje.
"Ta dívka, co tady obyčejně pracuje, tu dneska není?"
"Ellen? Vyžádala si na odpoledně volno a já za ni musel na poslední chvíli zaskočit." Barman si Olivera pozorně prohlížel. "Nejste vy náhodou poručík Standman?" Než stačil Oliver přikývnout, dodal tlumeným hlasem: "Prosí vás, abyste šel za ní. Je to předposlední dům na kraji města, směr na Fort Oaks, hned vedle garáží. Nemůžete ho minout. Má na dveřích srdce."
Oliver hodil na pult deset dolsů a vyběhl z hotelu.
Došel k prefabrikovanému bungalovu se srdcem na dveřích. Zaklepal, ale nikdo mu neodpověděl. Chvíli váhal, potom stiskl kliku a dveře se otevřely.
"Jen račte dál, poručíku."
V křesle tam seděl Theo Ribot a mířil na něj pistolí. Oliver jedním pohledem přejel celou místnost. V rohu stála postel a na ní ležela dívka se spoutanýma rukama a nohama. Ústa měla převázaná kusem hadru a přes oči měla pásku.
Po Ribotově pravici stál snědý obr s plochým čelem. Jeho obličej dokazoval, že člověk skutečně pochází z opice, v tomto případě bez jakýchkoli přechodných stadií.
"Ty srandičky se zápalným granátem se mi vůbec nelíbily, ani nápad, že byste mě vydal divochům," začal Ribot. "Trošku jsem o tom přemýšlel a napadlo mě, že jediná osoba, která vám mohla říct, že jsem si slečnu Wiseovou vyzvedl u hotelu, byla tady Ellen. Určitě teď lituje, že byla tak upovídaná."

Šimpanz sáhl po skleničce a nalil do ní až po okraj syntetický koňak.
"Pijte," přikázal Ribot.
Oliver zavrtěl hlavou. "Alkohol mi nedělá dobře."
"To je mi teď jedno, buď vypijete celu flašku sám, nebo ji do vás nalijeme. Zítra ráno najdou poldové Ellen zastřelenou pistolí a vás ožralýho se zbraní v ruce. Abyste z toho pak vyvázl se zdravou kůží, budete potřebovat pomoc pana Tannera, který vám ji milerád poskytne výměnou za jeden podpis."
"Scénář je velice důmyslný - až na jeden detail. Doprovází mě seržant Nakai a čeká ve voze."
Ribotovi ztuhl úsměv na rtech, nicméně řekl:
"O něj se už postaráme. Nebude to poprvé, co zmizí nějakej voják. Prostě dezertoval. Ale už jsme ztratili dost času. Ať to vypije!"
Vstal a strčil pistoli do kapsy. Oliver se nehýbal, ruku měl na opasku. Když byli ničemové od něj pouhý krok, lehce stiskl ukazovák a přepnul pole na maximum.
Ti dva měli najednou pocit, že do nich najel neviditelný tank. Naletěli do té neviditelné stěny takovou silou, až se rozechvěla.
Těla sklouzla na zem a oči získaly skelný výraz.
Oliver zbavil Ellen pout.
"Theo přišel odpoledne," blekotala a zalykala se pláčem. "Bil mě a donutil mě, abych vám zavolala, jinak že mi uřeže prsa."
"Uklidněte se, už vám nic neudělá."
Vytáhl z kapsy několik tisícovek.
"To je bolestné. Můj přítel Nakai vám bude v noci dělat společnost. Policii řekněte, že přišel v devět a že jste odtud celou dobu neodešla. Určitě vás budou vyslýchat několikrát. Ne abyste měnila výpověď!"
"Nebojte se. Nemám náladu na to, aby mě Theo zase napadl. Sám jste se přesvědčil, že neznají ohledy."
"Zavolám Nakaie, aby mi s tím pomohl."
"Není to náhodou seržant?" usmála se stydlivě. Když Oliver přikývl, dodala: "Toho znám. Vždycky mi slibuje, že si mě vezme, až bude mít peníze. Ale pořád je švorc."
Oliver s Nakaiem se přesvědčili, že je ulice prázdná, a přenesli těla do transu. Poručík si sedl za volant transu, který se nyní změnil v pohřební vůz.
"Hezkou noc, seržante. Vyzvednu vás v sedm ráno na kraji města," popřál kolegovi a rychle vyjel na silnici vedoucí k pevnosti.
Kousek před hranicí města zastavil a vyhodil mrtvoly. Ať si policie nějak vysvětlí! Určitě dospěje k závěru, že šlo o nějakou dopravní nehodu.
Přemýšlel, kolik poskoků může tak Tanner mít. Za pár dní utržil už značné ztráty. Kdy tahle krutá hra konečně skončí?
Nakai se zatím uvelebil v křesle a zaculil se na Ellen.
"Po všech těch zmatcích si myslím, že si zasloužím skleničku."
Přikývla a podala mu sklenici určenou původně pro Olivera.
"Co se tady dělo?"
"Nevím, měla jsem zavázané oči."
"Jak to jen dokázal?" divil se Nakai. "To musela bejt šupa jako hrom."
"Kde se tady vlastně bereš?" zajímala se Ellen.
"Když jsi poručíkovi zavolala, nějak se mu to nelíbilo a tušil v tom past. A tak mě požádal, abych jel s ním. Což byl skvělej nápad. Myslím, že tahle noc skončí líp, než začala."
Dopil skleničku a objal Ellen, která se zpočátku bránila, ale brzy se přitiskla k jeho mocné hrudi.
"Pamatuješ si, cos mi slíbil?" zašeptala.
"Jasně. Jakmile našetřím dost peněz, bereme se."
v v v
První paprsky vycházejícího slunce zalévaly prázdnou ulici. Kapitán Hammer dal znamení policistovi, aby se přitiskl ke zdi. Potom vytáhl pistoli z pouzdra a o krok ustoupil. Prudkým kopancem vyrazil dveře a vpadl dovnitř.
"Standmane, zatýkám vás pro..."

Zbytek věty mu uvízl v hrdle. Dvojice na posteli se probudila a posadila se.
"Ellen, jste přece mrtvá, vždyť vás Standman zabil..."
Mladá žena si zakryla přikrývkou ňadra.
"Co to tady blábolíte, kapitáne?" otázala se suše.
Hammer se přejel rukou po čele. Aby zakryl rozpaky, obořil se na Nakaie:
"Co tady děláte?"
"Než jste sem vletěl, tak jsem spal."
"Kdy jste přišel?"
"Včera, tak v devět večer."
"A proč?"
Nakai se usmál od ucha k uchu a ukázal na poloprázdnou láhev.
"Měl jsem chuť na skleničku."
"A pak?"
"Kecali jsme."
"Milovali se," zasáhla agresivně Ellen. "A dvakrát za sebou. Přejete si ještě další podrobnosti?"
Hammerovi klesla ruka s pistolí.
"Ani ne," vzdychl si. "Dostal jsem anonymní udání. Bylo mou povinností je ověřit. Nějaký špatný vtip. Promiňte, že jsem vás obtěžoval."
Když poldové odjeli, Nakai zavřel dveře a srovnal závoru, kterou kapitán kopancem poškodil.
"Všechna čest poručíkovi. Všecko tušil! Je mladej, ale má něco v hlavě!"
"Udělám snídani," řekla Ellen tiše. Zabalila se do prostěradla a přešla do kuchyňky.
Nakai na ni pohlédl a zrychlil se mu puls. Využil okamžiku, kdy k němu byla zády, objal ji a přitiskl se k ní.
"Ne!" protestovala. "Víš, kolik je hodin?"
Byl k jejím protestům hluchý, tlačil ji k posteli a šeptal jí do ucha: "Ještě mám trošku času a snídani vem čert."
Prostěradlo sklouzlo na zem a ukázaly se ladně zaoblené linie.
"Ne! Teď ne! Ach!"
Dosáhl svého a Ellenin křik záhy přešel do spokojeného předení.
19
Od onoho nočního dobrodružství uplynulo pět dnů. Místní televize se o nálezu dvou mrtvých těl ani nezmínila. Nakai Oliverovi nadšeně vylíčil, jak prožil noc a jak ten policajt civěl, když ho ráno našel v posteli s Ellen.
"Je to hodná holka, určitě se za ní vraťte a poděkujte jí. Zároveň se ujistěte o její mlčenlivosti," poradil mu Oliver.
Seržant s vážnou tváří přitakal.
"Jedna věc mě poněkud zneklidňuje," zabručel. "Než jsem odcházel, řekla mi, že teď má už našetřeno a že není nutné čekat, až našetřím já."
Těsně po obědě Oliverovi zavolali, že se má okamžitě dostavit ke generálovi Abelsonovi. Oliver si však nejdřív zajel do telekomunikační centrály a zavolal Markovi. Teprve potom zastavil před velitelstvím Vesmírné policie v New Fogu.
V hale ho dozorčí poslal do prvního patra. Tam za horou spisů seděl velký chlápek s distinkcemi majora Zvedl hlavu a zavrčel:
"To jste si dal ale na čas! Fort Oaks přece není na druhý straně planety!"
"Omlouvám se, pane majore, ale měl jsem poruchu na voze."
"Jděte dál, jste už očekáván," zabručel chlápek a ukázal na dveře s velkým nápisem:
GENERÁL THOMAS ABELSON.
Generál seděl za stolem v slušivé uniformě. Oliver se postavil do pozoru a předpisově pozdravil.
"Poručík Standman. Dostavil jsem se na váš rozkaz, pane generále."
"Pohov. Sedněte si."
Abelson chvíli mlčel a prohlížel si dlouhé a jemné prsty.

"Jistě chápete," začal potom, "že vaše akce a zásah toho Owena zcela zvrátily plány jistých osob. Udělal jste si tady řadu nepřátel. Na primitivních planetách to není dobré, spíš nebezpečné. Radím vám, abyste se s panem Tannerem nějak dohodl."
Oliver se zamračil: "Jak?"
"Přepíšete koncesi na jeho společnost a máte za to dvacet pět procent akcií."
"Tedy podíl pana Frasera, který utekl v ten nejnepříhodnější moment."
"Přesně tak."
Oliver se ironicky usmál. "Váš podíl bude zřejmě podobný."
Generál se zachmuřil, nicméně přikývl. "Nebudu budoucímu společníku nic skrývat."
"Kdybych dal na vaši přátelskou radu, Arkové budou do týdne na válečné stezce."
"Máme možnosti, jak je vyhladit, dřív než stačí Země zareagovat. Co sejde na pár divoších..."
"Bohužel dost."
Generál se na něj upřeně zahleděl.
"Než odpovíte, přemýšlejte trochu. Ještě pět měsíců budete spadat pod mé velení. Vojenský život je samé riziko. Mohu vás poslat na velice nebezpečnou misi, z níž se nevrátíte."
"Mám pocit, že jste to už udělal, když jste mě poslal samotného do Ukova tábora."
"Nebudete mít vždycky stejné štěstí. Jsou lidé, kteří na to dohlédnou."
"Než jsem odletěl ze Země, sepsal jsem závěť," zasmál se Oliver.
"Kdepak je?"
"U jednoho newyorského právníka. Vše odkazuji Marku Stoneovi."
"Pár set tisíc v hotovosti a koncesi rád prodá."
"Patrně si myslíte, že každý má svou cenu. Ale musel byste na ten šek přidat pěknou řádku nul, což je nad vaše možnosti."
Abelson se zamračil.
"Děkuji za poučení. S politováním zjišťuji, že jsem na váš rozum apeloval marně. Brzy budete litovat. Za dvě hodiny vás kapitán Hammer zatkne."
"Velice zajímavé. Mohu se dozvědět pročpak?"
"Za dvojnásobnou vraždu. Má v ruce veškeré důkazy. Poslechněte si jeho verzi, je náramně zajímavá. Jednoho dne vyrazila slečna Wiseová do města navštívit svou přítelkyni. Setkala se se dvěma mladíky, Alexem a Igorem. Líbili se jí a přijala jejich pozvání na chatu. Přítelkyně jí to rozmlouvala, ale ona tvrdila, že má hroznou chuť pomilovat se se dvěma najednou!" Generál se potutelně usmál. "Ona dívka je Tannerova milenka a už vypovídala. Vy jste se to nějak dozvěděl, šílel jste žárlivostí, vpadl jste k Ribotovi, mučil jste ho, dokud vám nevyzradil, kam se milenci uchýlili."
"Doslechl jsem se, že měl nějakou nehodu. Těžko bude svědčit."
"Omyl! Hammer si jeho stížnost už dávno nahrál. Potvrdí ji před soudním počítačem. Dojel jste tedy k chatě a oba muže zabil."
"Tři," posmíval se mu Oliver. "To vám Tanner neřekl, že jeden venku hlídal?"
Generál sebou trhl a zahleděl se Oliverovi do očí, jako by mu chtěl číst myšlenky. Pak mávl rukou a pokračoval:
"Dvě vraždy stačí. Bohatě. Potom jste odvezl slečnu Wiseovou do pevnosti. Měla z vás takový strach, že plukovníkovi radši nic neřekla."
"Jako historka je to velice zajímavé, ale obávám se, že slečna Wiseová vaši verzi nepotvrdí."
"Až vyjede z Fort Oaksu k soudu, řekl bych, že se jí stane politováníhodná nehoda. Potom nabude svědectví její přítelkyně plnou váhu, stejně tak svědectví řady Alexových a Igorových přátel, kteří měli zatracené štěstí."
"Vynikající scénář," řekl uznale Oliver. "Měli byste s Tannerem dělat pro televizi. Jenže já můžu soudní počítač požádat, aby mě dal ověřit psychosondou."
"To je velice pravděpodobná eventualita. Bohužel stejně pravděpodobné je, že zahynete při trapném pokusu o útěk, což bude jen další důkaz vaší viny."
"A dostanete se zase k předchozímu problému," zasmál se Oliver.
Generál zavrtěl hlavou a pokračoval káravým tónem:

"Nikoli. Vzhledem k tomu, že jste se těch zločinů dopustil ještě před dražbou, je zřejmé, že nemůžete být vlastníkem koncese. Prodej se bude anulovat a zorganizuje se nový, dostatečně diskrétně, aby se nám do toho nemotali nějací pozemšťani."
Oliver chvíli mlčel. Generál s uspokojením sledoval, jak se mu starostmi vraští čelo.
"Vidím, že jste myslel na vše. To se Hammer stane dobrovolně spoluviníkem vraždy?"
"S ním si nedělejte starosti. Tanner ho má na povel. Hammer má na svědomí pár hříšků a bude poslouchat jako hodinky. Můžu ho kdykoli odvolat a dát zatknout. V případě nutnosti má Vesmírná policie větší autoritu něž policie místní."
Zavládlo ticho, které pak generál přerušil bouchnutím do stolu. "Je načase, abyste se rozhodl, poručíku. Buď čtvrtinu společnosti, která vám do roka vynese miliony, nebo ostudný proces. Tanner mi předal veškeré listiny , stačí podepsat."
Oliver jako by váhal, potom prudce zavrtěl hlavou.
"Odmítám. Ty vaše směšné intriky stejně selžou!"
"Opět počítáte s podporou svých bohatých přátel? Omyl! Země bude o vašem zatčení informována až potom, co budete zastřelen na útěku."
Oliver se letmo podíval na hodinky. "Lituji, ale i nadále odmítám."
Generálovi se zlostně zablesklo v očích. "Jak myslíte. Máte, co jste chtěl."
Vztekle stiskl tlačítko pod deskou stolu. Do místnosti vrazil major se dvěma strážnými.
"Major Moore, vezmete Standmana do přísné vazby. Žádné kontakty s vnějším světem. Za dvě hodiny ho kapitán zatkne a převeze do vězení."
Tiše Oliverovi řekl: "Doufám, že ty dvě hodiny vám přijdou vhod, protože jinak sbohem vší naději."
Oliver vstal a šel k majorovi. Z náprsní kapsy uniformy vytáhl jakousi kartičku.
"Majore Moore, seznamte se laskavě s tímto."
Důstojník si pečlivě prohlédl dokument. Viditelně zbledl a postavil se do pozoru.
"No tak, Moore, odveďte vězně," ztrácel Abelson trpělivost.
Major se několikrát pokusil polknout slinu, ale s vyprahlým hrdlem to šlo těžko. Otvíral a zavíral ústa jako ryba na suchu a nakonec zahučel:
"Já nemůžu. Má rozkaz podepsaný admirálem Neumanem a prezidentem Unie. Je na misi. Ten rozkaz mu dává noc nade všemi důstojníky Vesmírné policie, i nad generály!"
Abelson vyskočil od stolu, jako by ho píchl.
"Nesmysl! Ten papír je falešný! Tenhle člověk je zločinec. Ohrožuje nás. Okamžitě ho zastřelte!"
"Lituji pane generále. Ověřím si to na admiralitě, ale zatím budu poslouchat jeho."
V té chvíli se rozsvítila obrazovka videofonu.
"Zpráva od admirála," ohlásil operátor a na obrazovce ho vystřídal sám Neuman.
"Generále, hlášení poručíka Standmana mě velice nepříjemně překvapila."
"Nemají žádnou cenu," zablekotal Abelson. "Navíc nešla služebním postupem. A jakou váhu má slovo poručíka, který sem byl přeložen z disciplinárních důvodů, proti slovu generála?"
"Mnohem větší, než tušíte, zvláště když je podepřeno nezvratnými důkazy." Než se generál stačil nadechnout, admirál pokračoval: "Vydávám tento rozkaz. Generále, odebírám vám velení. Za tři hodiny odlétá z Terranie IX loď na Zem. Máte na ní rezervované místo."
Abelson byl bledý jako stěna. "Radši zůstanu tady. Skládám funkci."
"Nepřijímá se!" opáčil admirál. "Upozorňuji vás, že pokud neodletíte, budete považován za dezertéra a jako takový potrestán."
Generál vrávoral jako boxer před knokautem a admirál pokračoval:
"Majore Moore, než jmenuji nového velitele namísto Abelsona, zastupuje ho poručík Standman. Podléhají mu všichni důstojníci na Terranii IX. Dohlédnete na to, aby generál skutečně nastoupil do lodi, i kdybyste měl použít násilí. To je vše, můžete jít."
Major odešel i s vyjevenými strážnými. Admirál se pousmál, což se mu stávalo jen velice zřídka.
"Tuhle práci jste odvedl velice dobře, poručíku. Máte talent. Kdybyste nechtěl vstoupit do Služby, u nás je pro vás vždycky místo."
"Děkuji, pane admirále, ale radši bych dal přednost divochům než intrikám pozemšťanů."

"O tom si promluvíme ještě později. Poměry na Terranii IX znáte. Koho byste mi doporučil za Abelsona?"
"Plukovníka Jamisona," odpověděl Oliver bez váhání. "Navíc povede jednání s náčelníkem Ukem o odstoupení severních teritorií."
"Tím přijdete o koncesi."
"Víte stejně dobře jako Owen, že mě nezajímá a že ji zaplatil on. Nechápu, proč s tím Země souhlasila."
Neumanův pohled ztvrdl. "Přišli jsme na jednoho velice horlivého úředníka, který dekret podstrčil k podpisu ministru vnějších planet. Čekám, až ukončíte misi a potom si ho podám. Vraťme se ale k Terranii IX. Koho bych měl jmenovat do Fort Oaksu?"
"Skvělý by byl Hoffman."
Neuman se podíval na obrazovku po své pravici.
"Posudek nemá zrovna valný," namítl.
"Psal ho Abelson. Neshodli se ohledně Arků."
"Ale co s Fort Knoxem?"
"Pevnost můžeme opustit. Je v poušti a nemá strategický význam. Sloužila generálovi pouze jako trestný lágr, kam uklízel ty, kteří mu byli na obtíž. Třeba se bude později ještě hodit."
"Co tím chcete říct?"
Oliver se zasnil. "On ten Tannerův nápad s ocelárnami nebyl zas tak špatný. Poblíž Fort Knoxu je skvělé povrchové ložisko, kde by náklady na těžbu byly skutečně minimální. Jestliže zainteresuji finančníky..."
"To by bylo bezpochyby skvělé, ale do toho mi nic není. Svolejte na zítřek Jamisona a Hoffmana, povýším je. Misi jste splnil dobře, můžu získat souhlas s vaším návratem na Zem a s přidělením na příjemnější místo."
Oliver odpověděl poněkud příliš rychle a cítil, ja se přitom červená.
"Radši bych už dosloužil tady. Zbývá ještě moře práce. Já jediný můžu mluvit s náčelníkem Ukem bez tlumočníka, a on mi navíc důvěřuje, protože jsem mu zachránil vnuka."
"Nu budiž," řekl admirál a v očích mu ironiky zablýsklo. "Ale musím vám říct ještě něco..."
20
Oliver se usadil v generálově křesle a spokojeně si oddechl. Admirál se ani slovem nezmínil o způsobu, jakým se zbavil ničemů, kteří znásilnili Carlu. Jistě něco tušil, ale radši to pominul. Generálova historka dělala Oliverovi nicméně starosti, zvláště jsou-li falešná svědectví skutečně nahraná. Po pomluvách vždycky něco zůstane!
Na prahu se ukázal seržant. Malá postava, kulaťoučký, s naducanými tvářemi. Celou kariéru udělal v kanceláři.
"Major mi řekl, abych se dostavil pro rozkazy, pane poručíku... ééé... pane generále!"
"Nechte těch hodností. Kdo měl na starosti expertizu ukořistěných zbraní?"
"Karl Olson, zbrojař."
"Tak mi ho zavolejte."
Za dvě minuty se dostavil štíhlý světlovlasý muž s vybledlýma očima. Nesl si s sebou pušku a položil ji na stůl.
"Zprávu jsem předal generálovi," řekl. "Nenašel jsem jedinou stopu. Podívejte se sám."
Místo kde se mělo nacházet výrobní číslo, bylo prázdné. Oliver přejel prstem po kovu a řekl:
"Nádherná práce... Ano, hodinářská prácička s laserem, ale nevím, jestli to velení ocení..."
Olson se napřímil a Oliver pokračoval: "Ty zbraně jsem sebral na bojišti. Čísla byla vybroušena, ale tak hrubě, že se mi je podařilo přečíst a předat Zemi."
Na zbrojařově čele se ukázaly kapky potu.
"A vy mi teď ukazujete přímo panensky čistou pušku. Přemýšlejte! Kdo jiný to mohl udělat? Jedině vy. Čeká vás pár let v base, protože si nemyslím, že by admirál vaši práci pro Tannera ocenil."
Olson se zachvěl. "Nic mi nemůžete dokázat."
"Myslíte si snad, že Vesmírná policie je sbírka blbů a tupců vašeho zrna?" rozesmál se Oliver. "Experti velice rychle zjistili, že ty zbraně koupil jeden Tannerův komplic a poslal je na Terranii IX jako 'zemědělský materiál'."

Olson svěsil hlavu.
"Dávám vám poslední šanci, jedinou, jaká se dává kajícníkům." Oliver přisunul k Olsonovi magnetofon. "Učiňte plné doznání a já zapomenu poslat na vás hlášení." Když Olson ještě váhal, dodal: "Jsem tady pouze na pár hodin. Zítra nastoupí plukovník Jamison. Pochybuju, že při svém smyslu pro disciplínu a služební řády vám navrhne něco podobného jako já."
Když Olson slyšel jméno nového nadřízeného, ztuhl. Jamison neměl zrovna pověst veselé kopy.
"Asi máte pravdu," připustil. Třesoucí se rukou vzal magnetofon.
"Kolik vám dal Tanner za vymazání čísel?" zeptal se Oliver."
"Pět set dolsů, ale... víte, on je majitelem erotického klubu, takže jsem tam mohl každý večer a zdarma, směl jsem si vybrat, jakou holku jsem chtěl..."
Když se Olson doznal, vrátil magnetofon Standmanovi.
"Fajn. Vraťte se na své místo a nevzdalujte se. Jo, ještě něco. Kdyby vás náhodou napadlo varovat Tannera, je po našem kšeftíku. Rozuměl jste?"
Když Oliver osaměl, prohledal zásuvky v naději, že najde něco na vzpružení. Marně. Generál byl zřejmě zapřisáhlý abstinent.
Krátce nato se znovu otevřely dveře a ukázal se seržant.
"Kapitán Hammer!"
Policista rázně vkráčel dovnitř a nadšeně zahalasil: "Standmane, zatýkám vás pro..."
Pohled na Olivera, pohodlně se rozvalujícího v křesle, ho zmátl.
"Kde je generál?"
"Admirál Neuman ho odvolal. Momentálně se připravuje k odletu na Zemi a nečeká ho tam příliš vřelé přijetí. Po delších výsleších bude patrně převelen na léta na nějaký hodně vzdálený a nepříliš důležitý umělý satelit." Oliver se usmála dodal: "Seržant s majorem vám potvrdí, že generála zastupuji, nebojte se, pouze dočasně. Nicméně naskýtá se nám jeden docela zajímavý právní problém. Předpokládám, že nemáte zatykač od soudního počítače."
"Ještě ne, ale až před něj budete postaven, prohlásí zatčení za platné."
"O tom nepochybuji, ale zatím k tomu, abyste mě zatkl, potřebujete admirálův souhlas. Pokud si nechcete počkat do zítřka. Bude jmenován nový generál, ale obávám se, že nebude tak ochotný, a hlavně zainteresovaný jako Abelson."
"Mám důkazy, že..."
"Těch mě ušetřte. Než byl generál odvolán, dlouze mi vysvětloval situaci. Doufal, že mě přemluví. Všechny ty Tannerovy machinace spočívají pouze na falešných svědectvích. Spolehněte se, že nový velitel bude požadovat psychosondu vašich svědků. Řekl bych, že výsledek bude zábavný a pro vás i poučný."
Kapitánovi ztuhly rysy. Pokoušel se uhodnout, co ten zatracený poručík ve skutečnosti ví.
"Ještě jedna věc!" ozval se znovu Oliver. "Zapomněl jsem na ten pokus o útěk... Vážně jste mě měl zavraždit vy? Nebo jste to chtěl nechat na někom ze svých lidí?"
Hammer se zachvěl, jako by mu nějaký šprýmař pustil do křesla elektřinu.
"Můžu vás ujistit, že tu příležitost nedostanete. Generál mě bude držet ve vazbě tady, dokud se případ nevyšetří. Slečna Wiseová zůstane až do procesu pod dobrým dohledem. Vyřiďte Tannerovi, ať se smíří s myšlenkou, že se mu ji zabít nepodaří."
Hammer chtěl protestovat, ave vydal ze sebe jakýsi stěží slyšitelný zvuk.
Oba muž pár minut setrvali mlčky, potom Oliver zabručel:
"Proč musíte Tannera poslouchat? Jistě se postaral o to, aby vás jmenovali kapitánem a policejním velitelem, ale kvůli tomu se nemusíte stávat zločincem v jeho službách."
Hammerovi povolily nervy a zabořil si hlavu do dlaní.
"Má mě v hrsti... Nic mu nemůžu odmítnout. Ani vraždu. Stalo se to před třemi lety. Zatkl jsem pro krádež v obchodě jednu dívku. Odvedl jsem ji k sobě do kanceláře. Protože to udělala poprvé, říkal jsem si, že ji postraším a pak ji pustím. Sehrála na mě náramnou komedii. Svedla mě a já jí na to skočil. Zkrátka a jednoduše, milovali jsme se na koberci v kanceláři. Přísahám vám, že byla povolná a že si přišla na svý. Ani komediantka nedokáže sehrát určité detaily. Jakmile však odešla, začala všude

vykládat, že jsem ji znásilnil. Já navíc nevěděl, že jí ještě nebylo šestnáct. Dovedete si představit ten skandál." Odmlčel se. "A Tanner zasáhl. Přesvědčil ji, aby nepodávala žalobu a na všecko zapomněla, ale nechal si od ní celou výpověď nahrát. Od té doby musím zavírat oči, kdykoli něco provede, a nemůžu mu nic odmítnout."
"Kdo je ta holka?"
"Janet Hartová."
Oliver sebou trhl. "Ta přítelkyně slečny Wiseové?"
"Ano, jistý čas se hodně stýkaly."
"Tak mám pocit, že jste se nechal pěkně nachytat," řekl s hořkým úsměvem Oliver. "Ta holka dělá pro Tannera. Má odpřísáhnout, že Carla odjela na tu chatu naprosto dobrovolně. To mám od Abelsona."
Hammer na něj vytřeštil oči a potom sevřel pěsti.
"A co budeme dělat teď?"
"Vraťte se a dejte si panáka."
"Co když mi Tanner zavolá..."
"Tak mu řekněte, že jste nesehnal Abelsona, aby vám podepsal zatykač. Že odlétá na Zem, mu říkat ani nemusíte."
"A dál?"
"Vše se dá velice rychle do pohybu a řekl bych, že Tanner dlouho škodit nebude. A vy budete zase svým pánem."
21
Tanner vztekle vypnul videofon. Namazaný Hammer mu řekl, že Abelson se někam ztratil. Poslední dobou mu pořád něco mařilo plány a to neměl rád. Měl pocit, že by měl jednat rychle. Nejdřív zlikvidovat tu Carlu. Ať se pak stane cokoli, chtěl ukojit svou touhu po pomstě.
Chvíli přemýšlel a potom vytočil číslo. Na obrazovce se ukázala blondýnka s oblým obličejem a chlípným pohledem.
"Janet, navažte opět kontakt s Carlou Wiseovou."
"Myslím, že to nepůjde tak snadno," ušklíbla se. "Asi mi nebude důvěřovat."
"Řekněte jí, že jste tenkrát volala z donucení, ale teď že máte důležité informace týkající se života poručíka Standmana. Mám pocit, že si to spolu už rozdali. Určitě mu bude chtít pomoct. Abyste ji uklidnila, dejte si s ní schůzku zítra odpoledne před policejní stanicí. Stejně tam nedojede. Ricky se obrátil k Janet.
"Zavolej jí."
"To ne! Do vraždy nechci bejt zapletená."
Ricky se naštval. "Zavři hubu a udělej, co si povídám, jinak dostaneš takovou nakládačku, že si týden nesedneš."
v v v
Jamison a Hoffman se dostavili před generálovu pracovnu přesně na čas a velice se divili, kvůli čemu se je předvolává.
Otráveně a upjatě se tvářící major Moore je zavedl do kanceláře a zavřel za nimi dveře. Oba důstojníci sebou trhli. Spatřili Olivera, jak si hoví v křesle.
"Co tady děláte?" zahučel Jamison a nechápal, že jeho podřízený ani nevstane.
"Na admirálův rozkaz zastupuji Abelsona. Ale jen velice nakrátko. Nechcete se posadit? Čekáme zprávu z velitelství."
Za necelou minutu se na obrazovce ukázal Neuman. Bez zbytečných řečí oznámil, že Abelson byl odvolán, a povýšil oba důstojníky.
"Generále Jamisone, poručík Standman se přiděluje k vám. Bude pověřen styky s Arky. Přeji si, aby se co nejdříve podepsala smlouva přijatelná pro Komisi pro nevměšování."
"Rozkaz, pane admirále," odpověděl Jamison, ještě ohromený z náhlého povýšení, ve které už dávno nedoufal.
"Ještě taková maličkost. Mám pocit, že jistá slečna Wiseová požádala o vstup do našich služeb. Sdělte jí laskavě, že její žádosti se vyhovuje. Zařadíte ji v hodnosti seržanta. Podřízena bude Standmanovi,"

pokračoval Neuman a ironicky se mu zablesklo v očích, "a bude mít za úkol vytvořit sbor spolehlivých tlumočníků. Nemám náladu na nějaké sabotáže při jednáních. Dále vás chci informovat, že soudní počítač na Zemi zahájil vyšetřování Tannera ohledně pašování zbraní. Žádá jeho zatčení a psychosondu. Pak budeme mít další body obvinění, řekl bych. Tento rozkaz proveďte co nejdříve. Do práce, generále. Čekám co nejdříve podrobné hlášení."
Obrazovka zhasla a Oliver vstal.
"Tady máte křeslo, pane generále. Můj zástup skončil."
Jamison si přesedl. Údiv v jeho tváři náhle vystřídala tvrdost a on udeřil pěstí do stolu.
"Slyšeli jste admirála. Neztrácet čas a zatknout Tannera. Poručíku Standmane, myslím, že tento úkol vám bude vyhovovat. Zavolejte do Oaksu a nařiďte Nakaiovi, ať vás s četou čeká u vjezdu do města. Potom se přemístíte k Tannerově rezidenci. Tannera odvezete do pevnosti a tam ho zavřete. Tam nebude mít takové zázemí jako v New Fogu."
Oliver rázně zapnul videofon. "Dejte mi seržanta Nakaie."
"Právě odjel. Slečna Wiseová měla nějaký hovor, po něm hned skočila do transu a seržant chtěl jet mermomocí s ní. Dost dlouho se hádali."
Oliver zaklel.
"Kdy odjeli?"
"Tak před deseti minutami."
"Desátníku, seberte dva transy, deset mužů a bez meškání vyrazte. Musíte je dohnat, než dojedou do města.
Sám se vyřítil z místnosti, skočil do transu a s burácením odjel.
v v v
Nakai řídil trans mírným tempem a starostlivě sledoval silnici a okolí.
"Stejně si myslím, že jste neměla odjíždět bez plukovníkova vědomí."
"Janet mi tvrdila že Standmanův život je v sázce."
"Obávám se, že je to léčka."
"To je možné, ale nemohla jsem zůstat v nejistotě."
Proti nim se vynořil velký trans, který se hnal značnou rychlostí. Necelých sto metrů před nimi prudce zabrzdil a přehradil silnici.
Nakai bleskově zareagoval.
"Lehněte si!" zařval a skrčil se.
Právě včas. V úrovni, kde měli ještě před chvílí hlavy, se čelní sklo změnilo v řešeto. Seržant vyskočil z vozu, zalehl a zahájil palbu. Útočníci se však nezalekli. Nakai měl pouze pistoli, oni pušky.
Uběhlo několik minut. Carla se krčila v transu a nemohl se ani hnout. Nakaiovi dělala starosti pistole, která se nebezpečně zahřívala. Energetický zásobník se vyčerpával. Dvakrát mu laserový paprsek sežehl vlasy.
Za ním cosi zasyčelo. Trhl sebou. S úžasem se díval, jak dva velké transy sjely ze silnice a zaútočily na nepřátelský vůz, který zakrátko vzplál.
Vyběhl z něj nějaký muž se zdviženýma rukama.
"Nestřílejte! Vzdávám se!"
Nakai vstal a nedůvěřivě se k němu blížil s namířenou zbraní. K svému údivu v něm poznal jednoho z mužů, kteří se pokusili unést Carlu z pevnosti. Ten druhý, statný blondýn, ležel na zemi a v hrudi měl dva otvory.
V té chvíli vyskočil z transu Oliver. Když spatřil, že Carla vylézá z vozu živá a zdravá, oddychl si.
"To byl teda nápad vyrazit si na výlet!" nadával. Otočil se k Nakaiovi. "Nasaďte zajatci pouta a odvezte ho do pevnosti."
"Protestuji. Jsme policista a žádám, abych byl převezen do New Fogu."
Doběhl k nim jeden voják.
"Promiňte, pane poručíku, já ho do pevnosti zavezu sám."
Policista zbledl, protože v něm poznal muže, který ho nedávno vyprovázel z pevnosti. Oliver si zajatcova zděšení všiml, ale nechápal je.

"Dáte na něj dobrý pozor?"
"Budu ho opatrovat jako oko v hlavě! Cestou mu dokonce nabídnu svačinku."
"Ne, poručíku! Přece mě s ním nenecháte o samotě!" vykřikl policista. "Je to magor. Uřízne mi..."
"Rovnou se mi tady přiznejte, nebo vás tam skutečně odveze ten vojín."
Policista se podíval do krutých vojínových očí a spustil: "Jednali jsme na rozkaz pana Tannera. Ricky ji měl zabít. Já měl jenom dosvědčit, že střílela první a že jsme jednali v sebeobraně."
"Naložte ho do transu," vzdychl si Oliver, "a dohlídněte, aby byl hodný. Carlo, vrátíš se do Oaksu."
Zavrtěla hlavou. "Ne, teď chci, aby mi Janet něco vysvětlila."
"Budiž. Ale sama nepojedeš. Ve městě je určitě ještě pár Tannerových poskoků, kteří by si rádi zasloužili odměnu."
Oliver pak určil tři muže, mezi nimi i onoho, ze kterého měl zajatec takový strach. Obrátil se k Nakaiovi.
"Je načase tenhle problém definitivně vyřešit. Jedeme k Tannerovi."
Carla našla přítelkyni před policejní stanicí.
Janet měla na sobě košili s hlubokým výstřihem, sahající kousek pod stehna. Dobře věděla, že její hovor s pevností byl nahrán, a producírovala se na místě setkání, aby projevila dobrou vůli. Když spatřila, jak Carla vystupuje z transu v doprovodu tří vojáků, trhla sebou. Vojáci se okamžitě rozestoupili, ruce měli na pažbách pistolí a pozorovali domy a chodce.
"Cos mi chtěla říct?" zeptala se suše a nevlídně Carla.
"Já... v baru jsem slyšela, jak se dva chlápci baví. Že prý mají zabít Standmana..."
"Co byli zač?"
"Neznám je a bylo tam málo světla. Jen jsem chtěla, abys poručíka varovala. Asi máš na mě vztek kvůli tamtomu. Byl to žert, vážně, legrace. Alex a Igor tě chtěli jenom překvapit. Jsou hrozně milí a báječní milenci. Já to vím, vyzkoušela jsem si je oba, ale pak jsem se dala dohromady s Rickym. Od té doby jsem je neviděla. Určitě jste se báječně bavili. Igor se tak rád směje..."
Carla pokývala hlavou a řekla: "Smál se i s podříznutým krkem. Měl ho od ucha k uchu. Nedokážeš si představit, co se z něj valilo krve."
Janet nevěřícně vydechla: "To je fór, viď? Děláš si srandu..."
"Sbohem. A už mi nevolej, nevyhledávej mě. Spolu jsme skončily." Carla se otočila a potom si na něco vzpomněla.
Vrátila se k Janet a jednu jí vlepila. Následoval rána do žaludku a po ní další úder do obličeje.
Hammer vyšel ze stanice a se zájmem je sledoval.
"Nějaký problém, slečno Wiseová?"
"Ne. Jen jsme si pokecaly."
Carla pak nastoupila do transu a za ní naskočili vojáci.
Když startovala, jeden poznamenal: "To byl nádhernej direkt, slečno."
Kapitán pozoroval Janet. Oko jí okamžitě zmodralo. Nešikovně si utírala nos, ze kterého se jí řinula krev. Podal jí papírový kapesník.
"Pojďte dovnitř. Opláchnete se."
Vzal ji za loket a vedl ji dál. Kopnutím za sebou zavřel dveře a přirazil Janet ke stolu, až se ňadry dotýkala desky. Rozechvělou rukou jí vyhrnul košili a serval kalhotky.
Když spatřil, jaké má na těle pruhy, jen si hvízdl. "Koukám, že se tvůj přítel dobře baví."
"Vy jste se zbláznil! Nechte mě! Au!"
Kapitán prudce přirazil a Janet dlouhé minuty snášela jeho erotické vzplanutí. Když z něj v prudkých stazích unikala rozkoš, přitiskl se k ní ještě víc.
Potom se upravil a řekl: "A teď si můžeš stěžovat, že jsem tě znásilnil. Ale on ti už nikdo neuvěří."
Jane se narovnala, v očích měla slzy a nenávist.
"Až to Rickymu řeknu, tak tě vykuchá, i když jsi polda."
"Nedozví se to. Momentálně debatuje s Luciferem o tom, jestli má nebo nemá přijít do kotle."
Janet nevěřícně vrtěla hlavou.
"Vážně," pokračoval. "dostal jsem vysílačkou zprávu, že ho zabila hlídka Vesmírné policie, když se pokoušel zavraždit slečnu Wiseovou."

V té chvíli se Janet zhroutila. Vrávoravým krokem došla ke dveřím a Hammer za ní ještě křikl: "O svou budoucnost si nedělej starosti. V klubu tě vezmou vždycky. Přijdu tě navštívit, ale budeš muset být vstřícnější. Dneska to nebylo nic moc."

22

Transy se zastavily před branou s nápisem:

TANNERŮV MAJETEK. VSTUP ZAKÁZÁN.

Z budky vyšel ozbrojený muž.

"Otevřete!" nařídil mu Oliver.

"Vypadni. Tohle je soukromý pozemek."

"Máme zatykač."

"Tady neplatí. Tady vládne pan Tanner. Zmiz, poručíku, nebo je z tebe do večera vojín."

K strážnému přiskočil Nakai a namířil mu pistolí mezi oči.

"Otevři, nebo je z tebe mrtvej muž."

"To si nedovolíte!"

"Vsadíme se? Počítám do pěti. Čtyři..."

Muž usoudil, že nejde o bluf, a otevřel.

"Až se šéf dozví...," bručel.

"Tak bude stejně hotovej," poznamenal seržant. "Dneska spí v base. A ty odhoď zbraň a nastup si do vozu. Soudce ti bude určitě chtít položit pár otázek."

Vozy se opět rozjely. Po pěti kilometrech dojely k vile. Byla to impozantní dvoupatrová stavba s hlavní budovou a dvěma křídly.

Vojáci vyskákali z transů a rozvinuli se do rojnice, Oliver se seržantem zamířili k hlaví budově.

Z křídel vyběhlo několik zmatených zaměstnanců, ale hned zvedli ruce nahoru a nepokoušeli se o sebemenší odpor. Komando je odzbrojilo a shromáždilo o kus dál.

Na prahu se ukázal Tanner. Tvářil se velice klidně a ruce měl za zády.

"Co má tento vpád znamenat, pánové? Pochybuji, že by pan generál Abelson s takovou iniciativou souhlasil."

"Abelson byl sesazen a vystřídal ho generál Jamison. Na rozkaz soudního počítače Země jste zatčen pro pašování zbraní. Další obvinění budou následovat."

Tanner pobledl a o krok postoupil k Oliverovi.

"Asi jste vyhrál, poručíku," poznamenal. Pak se zeptal s jedovatým úsměvem: "Máte nějaké zprávy od slečny Wiseové?"

"Nemějte strach, daří se jí skvěle. Jeden z útočníků je mrtvý, druhý zatčený a chystá se svědčit proti vám."

Tanner udělal další krok kupředu, ruku, kterou měl za zády, napřáhl a vystřelil na Olivera.

Poručík zavrávoral. Podruhé však Tanner vystřelit nestačil. Nakai ho zasáhl přímo mezi oči. Na mrtvého se už ani nepodíval a hnal se k Oliverovi, který právě vstával z země a masíroval si žebra. Ochranné pole bylo tak pružné, že jím výstřel z takové blízkosti silně otřásl.

"Propána, pane poručíku, to je div, že vás netrefil. Byl bych přísahal, že jste to dostal přímo do srdce."

Oliver na něj mrkl. "To vám vysvětlím později. Naložte všechny a vracíme se."

v v v

Na konci toho pohnutého a plodného dne Jamison pozval přátele na oslavu povýšení.

Když večírek končil, novopečený generál debatoval se svým přítelem Hoffmanem. Kývl na Olivera.

"Poručíku, pojďte si s námi dát skleničku. Tahle whisky docela ujde."

Oliver opatrně ochutnal a Jamison s úsměvem pokračoval:

"Hrál jste to znamenitě. Nikdy bych byl neřekl, že jste admirálův zvláštní agent." Než stačil Oliver cokoli říct, dodal: "Komu čest, tomu čest! Ve skutečnosti jste vrchní velitel této planety. Major Moore mě informoval o vaší misi."

Oliver mu podal kartu. "Vracím vám ji, pane generále. Vzhledem k tomu, že má mise za pár hodin končí, nebude už platit. Je vybavena dálkově řízeným autodestrukčním systémem. Inkousti ji už patrně likvidují. Vidíte? Vybledává. Do tří hodin na ní nebude zhola nic."

"Jak jste posílal hlášení, Když jste neměl přístup k vysílačům Vesmírné policie?"
"Mezi hračičkami od admirála byl i superrychlý modem. Ukládá informace a komprimuje je. Když jsem volal Markovi, stačilo přiložit jej k mikrofonu a během několika sekund odeslal půlhodinu konverzace a jen trochu zapískal, což se dalo považovat za běžný šum."
"Takže ta vaše historka o převelení za trest byla jenom komedie," konstatoval Hoffman.
"Ne tak docela," ohradil se Oliver. "Ty události na člunu a knokautování velitele jsou pravda. V předvečer procesu si mě admirál zavolal a nabídl mi obchod. Když ho přijmu, předá soudu veškeré záznamy z lodi, které dosvědčí, že velitel skutečně jednal hloupě."
"A když ne?"
"Nechal by mě v tom a hrozil by mi těžký trest za vzpouru. Jeho nabídce, jak chápete, se jaksi nedalo odolat. Ale nelituji toho."
"To bylo od něj dost lstivé. Ale nezdá se, že byste mu to měl za zlé."
"A jak bych mohl? Neřídí přece dobročinnou instituci. Uznejte sami, že to tady chtělo udělat pořádek. A bez skandálu."
Jamison pozvedl sklenici.
"Na váš úspěch, poručíku! Jsem rád, že jste se rozhodl dovojančit u nás. To se nám teď bude pracovat, když jste tady poklidil. Hned zítra navážete kontakt s Ukem a začnete dělat na nové smlouvě. Dbejte hlavně na záruky, které bude požadovat."
"Uvažuji o tom, že na něj převedu své vlastnictví. Takovým způsobem naprosto legálně zajistíme vlastnictví Rudé hory jemu i jeho potomkům."
"Tím ale přicházíte o pěkné bohatství!"
"Lehce nabyl, lehce pozbyl. Starý Owen jistě ví, že bych nejednal jinak. Chová se sice jako cynik, ale rád ochrání domorodce před bezohlednými kšeftaři."
Jamison se na okamžik zamyslel. "Bude to dobrý argument v diskusi."
O něco později přistoupila k Oliverovi Carla.
"Pokud jsem to dobře pochopila, tak budu pracovat pod tebou. A ve stejné kanceláři."
"Přesně tak, seržantko Wiseová."
Zaleskly se jí oči a řekla: "Kdybych se jen tak čirou náhodou stala předmětem nějakého harašení ze strany nadřízeného, tak si na něj nebudu nikdy stěžovat!"
8

53